

ĐÔI
MÃI
NHỮNG
BÌNH
MINH

Trách
sao
được
những
mùa
cây
thay
lá,

chỉ
thương
mình

Trần
Viết
Anh

1988
BOOKS

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

MỤC LỤC

Dùng khóc

Ngày hôm qua

Thị trấn Mùa Đông

Người đi ngược phố

Lễ giản đơn

Chúng ta

Chuyện phố

Quán café mái phố

Nói với em về những ngày giông gió

Giật mình

Ảo ảnh

Lục bát

Thu tiễn người đi

Bên hiên vắng gió

Mưa nửa đêm

Thương

Vắ ng

Kí ức

Tự sự

Rô ì cũng thứ tha

Cúc Họa Mi

Vụn

Tuổi trẻ của mỗi người

Nói

Dệt mùa

Điê`u hoang đường nhấ t

Ngon gió Xuân năm â`y

Từ biệt

Chỉ là một con cày cày nơi sô`ng mĩ

Tớ sẽ là

Cảm giác bấ t an này

Trong tình yêu, không ai đúng ai sai

Bão giông là bão giông nào

Nhật

Dù chẳng thể cùng nhau qua giông bão biển bờ

Thế giới biến mất

Tìm đâu

Nói với cô gái của buổi chiều năm ấy

Lạc giữa cuộc đời

Người ấy

Mệt

Một góc tim người

Tháng năm

Những ngày mưa gió qua đời

Đám cưới

Xa lạ

Những vì sao đơn côi

Người đi lạc

Đã ng

Mộng

Vô cảm

Mùa cũ

Khu vườn mùa Hạ

Chuyện phố (2)

Miê`n kí ức

Chuyê`n xe đêm

Tình yêu là một thói quen

Như một vật mưa

Ở lại phía chân trời

Mùa Đông sẽ qua

Từ tạ

Chia đôi

Chờ đợi

*Trách sao được những mùa cây thay lá
Chỉ thương mình, đợi mãi những bình minh...*

Có hai điê`u luôn song hành cùng nhau trên quãng đường tuổi trẻ: tình yêu và thời gian. Thời gian giớ`ng như vệt son phớt hồ`ng lên tuổi trẻ, còn tình yêu lại giớ`ng điê`u diệu kì mà tuổi trẻ nào cũng mong mỗi có một lâ`n trong đời.

Dẫu là điê`u kỳ diệu, không phải tình yêu nào cũng chỉ một màu lá`p lánh, cũng chỉ là những ngày “hít thở tự do, mơ giấ`c mộng lành”. Tình yêu còn là cảm giác chông chênh của những lô`i về` đi lạc, là sự phân vân “khi chẳng thể cùng nhau qua giông bão biển bờ”, là những phút chạnh lòng “chỉ thương mình, đợi mãi những bình minh”...

Đôi lúc, tôi nghĩ mình đã thương yêu những mảnh tình ấy đê`n nao lòng, như tha thiế`t với chính tuổi trẻ của mình vậy. Dù những xúc cảm đôi khi trái chiê`u, dù chọn cái kê`t có hậu hay chia cách, chẳng phải tất cả những điê`u đó đã làm nên chính tuổi trẻ sôi nổi của mỗi người hay sao?

Và bắ`ng một cách nào đó, “Đợi mãi những bình minh” giớ`ng như một tiế`ng nói âm thầ`m, bước ra từ chính trái tim với thông điệp, tình yêu chính là điê`u dịu dàng nhấ`t mà tuổi trẻ này từng có.

– Trầ`n Việt Anh –

Đừng khóc

Ta nhìn thấy nỗi buồn của người dù người câm lặng
Nhìn thấy những khổ đau mà thân nhiên như gương hồ phẳng lặng
Nhìn thấy nước mắt người chảy ngược vào trong
Chỉ đểu ấy thôi cũng đủ đau lòng...

Ta đã từng nguyện mong cho người được sống dưới bầu trời hạnh phúc
Dù bên một ai kia
Dù ta đau tức ngực
Nhưng ta vẫn trông theo người trong mỗi chuyến đi xa
Và mỉm cười bình yên khi người trở về nhà.

Người yêu thật thà
Trái tim đỏ tươi như ngọn lửa
Cô gái dịu dàng bên ô cửa
Chờ những tháng năm đi.

Người sợ hãi vô cùng những sự chia li
Sợ cả những mùa đông chỉ người với bóng người là bạn
Ta từng nghĩ tim mình giờ chai sạn
Mà vẫn mê mẩn lòng khi người dựa vào vai
Sẽ chia cùng ta một tiếng thở dài.

Ai biết được điều nào đúng và sai
Ai biết được tình yêu là chuyện khi ta quan tâm người
Và người dối theo người khác
Ai biết được điều gì là lắm lạt
Hay đơn thuần là hạnh phúc nhỏ nhoi

Khi người cạnh ta mà rấ t xa xôi
Khi trái tim người đã kể ta nghe một câu chuyện lạ...

Hóa ra bọn mình đê`u gấ ng gỏi để trở nên gan dạ
Để dững cảm đi qua những chuyện buô`n
Để mỉm cười dù nước mắ t trào tuôn
Để yêu một người mà không mong hồ`i đáp
Như là sự ấ m áp
Khi mình dựa vào nhau
Chỉ thê` thôi, và chẳng có gì đâu
Thê` mà ta đã coi điê`u đó là hạnh phúc.

Có thể ta sẽ sắ m vai kẻ ngô`c
Trọn đời
Nhưng chiê`u nay, người đừng khóc người ơi
Hãy mỉm cười vì còn ta ở cạnh
Một tiê`ng nói để đêm thoi cô quạnh
Một chiế`c khăn để biế`t gió lạnh rô`i
Và ta sẽ thật gầ`n để người chẳng đơn côi
Yêu thương người, như ta biế`t mình sinh ra phải thê` ...

Đêm dịu dàng những cơn gió nhẹ
Người nín chưa nào?
Để ta dìu người vào giấ`c chiêm bao...

Ngày hôm qua

Ngày hôm qua, chỉ còn mưa ở lại
Trắ'ng xóa buông giăng kín một đ'nh trời
Câu yêu thương ghen ngào không hờ'ì đáp
Chỉ còn là thỉnh lặng đ'ến tả toi.

Ngày hôm qua, chỉ núi đ'ò'ì ở lại
Dầ'u dãi nắ'ng mưa, nhưng bê'n bí khôn cùng
Chuyện tình yêu như nhánh cây ngọn cỏ
Lẽ nào chỉ là một chuyện rắ't dửng dưng?

Ngày hôm qua, kỉ niệm còn ở lại
Nói với nhau tha thiế't một vài điề'u
Chúng ta đ'ều còn trẻ và nhiề'u khi nông nổi
Biế't bao giờ tha thiế't một niề'm yêu...

Ngày hôm qua, chỉ còn anh ở lại
Nối nhớ như hoa dại ở ven đ'ò'ì
Dù biế't cơn mưa xưa chỉ còn là ảo vọng
Vẫn đem lòng yêu dầ'u mãi không thôi...

Ngày hôm qua, chỉ tình yêu ở lại...

Thị trấn Mùa Đông

Trở về thị trấn mùa Đông
Muốn ngủ thật êm bên bếp hồng của Mẹ
Tìm an nhiên trong lời ru quạnh quẽ
Ai đưa hoa cải về trời?

Con đã đi gần nửa cuộc đời
Bao mảnh đất từng qua, bao mặt người từng gặp
Bao câu chuyện, bao niềm vui trùng lặp
Thầy mình trông rỗng làm sao...

Con chợt thương cho tuổi trẻ xanh xao
Cả cái chạm nhẹ cũng làm đêm không ngủ
Vẫn tiếc thương những điếu đã cũ
Vẫn âu lo những ảo mộng không thành...

Con muốn về làm bạn với đồng xanh
Với thị trấn có nhà thờ đỏ
Quên đi mệt mỏi quên đi buồn khổ
Gói gọn đời mình trong lặng lẽ an nhiên.

Trong lạnh giá của tháng Mười Một
Bầu trời ử dột
Chuông nhà thờ xưa
Người về từ một cơn mưa
Quên đi hết những đón đưa ngày nào...

Người đi ngược phố

Anh chỉ là người đi ngược phố
Nhưng ngày đầy gió
Gọi café đen như một thói quen...

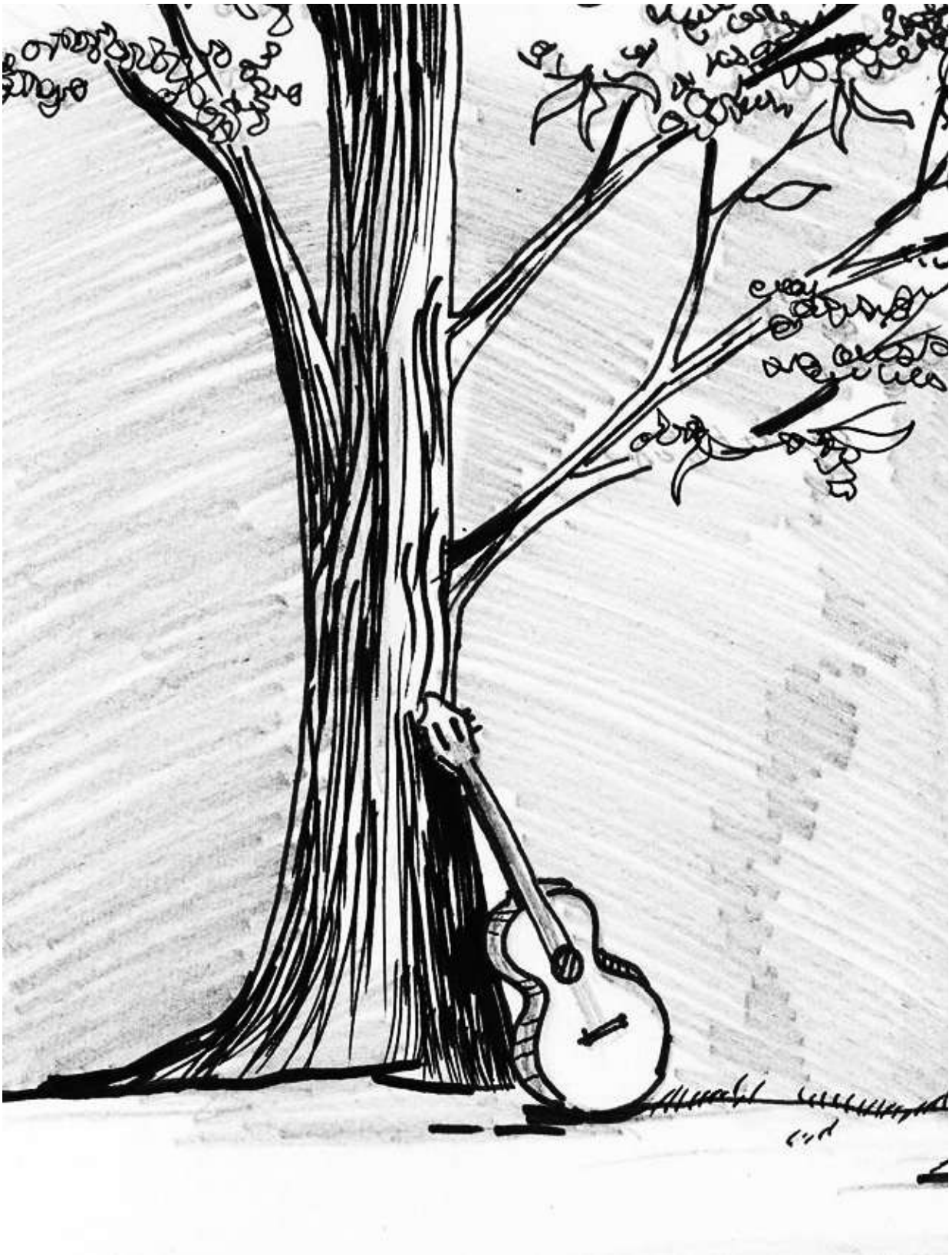
Hình như có lần ai đó ở gần bên
Thủ thi với anh rằng đừng đi nữa
Khi tình yêu gõ cửa
Hãy thử mở lòng...

Anh chỉ là người đi ngược dòng sông
Tìm đến ngọn nguồn mong một lời hỏi đáp
Này cuộc đời, cuộc đời thô ráp
Thấy đâu mình trong lẽ sống quân quanh...

Rồi một ngày em cũng xa anh
Bình yên hóa ra chỉ là thoáng chốc
Con gió buồn về lưng chừng con dốc
Lạnh giá về tự ủ lầy bàn tay...

Rồi anh hóa thành người mãi mãi ở lại đây
Tạc nổi buồn của mình trong làn khói trắng
Đêm dài thêm ra, nỗi đau thì câm lặng
Mắt thì đờm buồn trông ngóng xa xôi...

Anh chỉ là người đi ngược phố dở hơi
Chẳng níu nổi yêu thương đã vụt qua đời...

Lễ giản đơn

Em không đọc thơ tình nữa
Chàng kị mã chết rồi
Ngã gục trên đồng cỏ
Của những miền xa xôi

Em không để tóc dài nữa
Nhớ thương quay quắt từng ngày
Tóc thì dài theo nhưng nhớ
Nước mắt thì theo mưa bay.

Anh tỉnh lại sau cơn say
Thương em quay quắt
Biết yêu nhau là thật thật
Có sao vẫn khiến nhau đau?

Dù ngoài kia là bầu trời tháng Mười Một
Có xám tới đâu
Chỉ cần bọn mình nắm cạnh nhau
Anh bật lại vài bài hát cũ
Ngày Chủ Nhật chậm buồn...
Bình yên là lặng lẽ
Trên những miền mưa tuôn...

Chúng ta

Mua cho em hộp màu
Tập tô tình yêu lại
Những nhạt sắ c thời gian
Sẽ làm mình xa mãi.

Nê u con thuyê n ngâ n ngại
Sao đê n đư ợc bờ xa
Dòng sông thì vẫn thê
Bao giờ chưa thiê t tha?

Chúng ta có tâ t cả
Tuôi trẻ và niê m tin
Nhưng chúng ta cũng có
Cả những phút lãng quên.

Anh đã từng gọi tên
Em suô t mùa gió thổi
Cái câ m tay bô i rô i
Nụ hôn thì vụng về ...

Những điê u mình cho đi
Tháng năm nào nhận lại
Cỏ chơ vơ bên đò i
Tình yêu thì xa mãi.

Chúng ta có tâ t cả
Nhưng không có duyên may

Em thuộc về ai đó
Anh thì triền miên say...

Chúng ta có hôm nay
Dù chỉ là gặp gỡ
Rồi bình thản chia tay
Lạc nhau trong mùa gió...

Nụ hôn rơi đâu đó
Trong thế giới muôn phần
Trên đường tìm hạnh phúc
Bọn mình như lũ điên...

Chuyện phố

Anh về tìm em cuối phố
Tháng Chín
Sài Gòn nhiều gió
Và nhiều cả những cơn mưa...

Phía nhà thờ, chuông nguyện ban trưa
Thành phố như trong cuộc chạy đua
Thời gian chẳng chờ ai cả...
Tự nhiên anh thấy mình thật lạ
Anh chẳng thuộc về nơi đây...

Nên có thể gặp em là một duyên may
Như hai người khách lạ trong lòng phố
Bình yên đâu đó
Là nụ hôn rơi trên vỉa hè
Giữa đêm mưa
Như một phút chờ che...

Em có gì vui muốn kể anh nghe?
Thành phố của em vẫn vậy
Được sống thật lòng mình
Không nhiều điều che đậy
Và hít thở tự do
Và mơ giấc mộng lành...

Anh trở về thành phố của anh
Sài Gòn không có gió mùa
Anh biết

Thỉnh thoảng nỗi nhớ lại nhói lên ché t tiết
Biết đến khi nào
Mình mới gặp lại nhau...

Thành phố cười cười mà buồn bã gì đâu

Quán café mái phố

Một nắ m ù dộ t trên café mái phố
Tắ t cả chúng ta đê`u có nhiê`u nỗi khô
Như là quên đi hạnh phúc trong tay
Và mãi miế`t tìm vui xa mãi nơi này...

Chúng ta đã từng vui vì đượ số`ng những ngày
Có ai đó yêu thương và kê`cận
Tuổi trẻ nào chẳng qua nhiê`u lậ`n đậ`n
Mới đê`n ngày tìm thắ`y an yên.

Nhưng chúng ta cũng từng trách cứ nhau bởi những muộ`n phiê`n
Trách một người mà mắ`t không như xưa nữa
Chúng ta đổ lỗi cho mọi điê`u dang dở
Vì tình yêu chưa đủ sâu...

Và chúng ta quên nguồ`n cơn của những nỗi đau
Là khi hai trái tim chẳng còn chung nhịp đậ`p
Những vế`t thương trước sóng đời bắ`m giậ`p
Chúng ta chỉ khoé`t sâu thêm...

Giờ thôi “chúng ta”, chỉ còn anh và em
Đố`i mặt với câu hỏi mà trả lời ngắ`n ngại
Đã qua hế`t rô`i những tháng ngày trẻ đại
Tình yêu này còn nguyên vẹn như xưa?

Quán café mái phố` một chiê`u mưa
Mùa Thu rô`i sẽ qua, gọi Đông về` giá lạnh

Chẳng còn gì khi trái tim cô quạnh
Tán lá cuối mùa, đổ lã ãn nữa, rồi thôi...

Quán café mái phớt của ta ơi...

Nói với em về những ngày giông gió

Anh muốn sống lại những ngày tháng cũ
Những đêm dài thức viết sáng ra ngái ngủ
Chiêu vội một cốc café
Nhìn dòng đời huyên náo
Rồi tự thấy một ngày lê thê...

Anh muốn yêu em bằng tình yêu rất cũ
Bằng tình yêu của những đêm không ngủ
Viết tặng những bài thơ
Và nghĩ về em trong mỗi giấc mơ.

Anh muốn bọn mình sẽ hôn nhau mỗi sớm mai
Sẽ đi qua mỗi mệt, nhưng cùng nhau nhìn về phía trước
Sẽ quên đi những điều mất được
Chỉ bước cạnh nhau đi dưới trời xanh...

Anh biết mình vẫn hay mơ về những điều mong manh
Thời gian qua đi, chẳng đợi chờ ai cả
Chúng mình cùng đi qua những ngày vất vả
Cay đắng cũng nhiều, nghi ngại cũng đầy thêm...

Nhưng nếu được chọn một lời để nói với em
Thì em ạ, anh biết đời giông bão
Nhiều khi mình lạc nhau trong những điều thực ảo
Và xa vắng đi cả những nụ cười.

Nhưng mình chỉ có chung nhau duy nhất một cuộc đời
Nên có thể, thì đừng quên lãng nó

Cùng sẻ chia từ những điê`u rấ t nhỏ
Yêu thương sẽ cùng năm tháng lớn khôn lên...

Và hạnh phúc là điê`u dịu dàng đã được đặt tên...

Giật mình

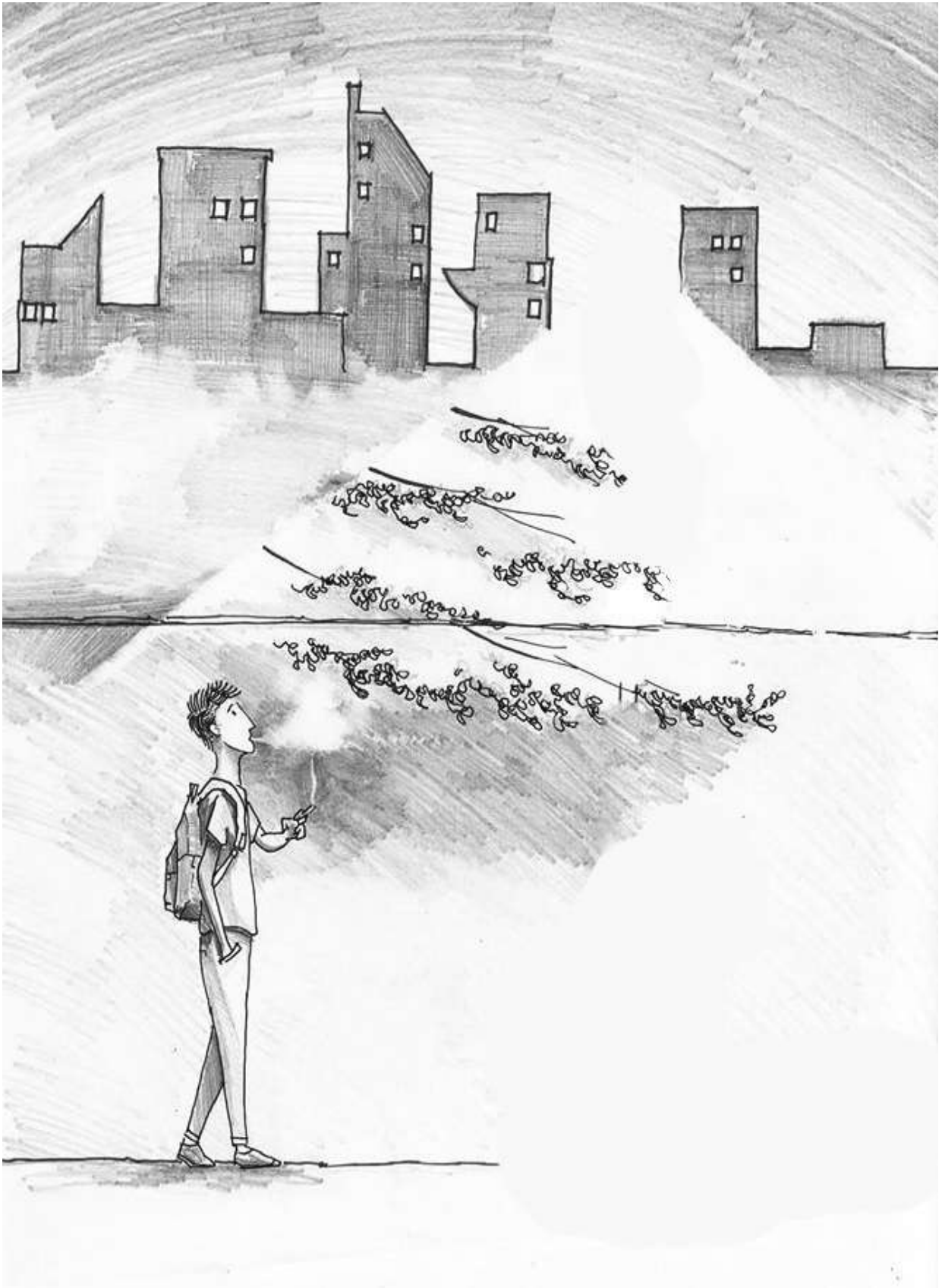
Chỉ là một lần thấy mình trong gương, và khóc
Khi quá nửa con dốc đã qua rồi
Chợt thấy thương thân mình mệt nhọc
Cứ quần quanh buồn những chuyện rất xa xôi.

Chỉ là một lần thấy vô vị vậy thôi
Chẳng nhớ mong cũng chẳng thương yêu nữa
Ngày cứ qua, rồi màn đêm gõ cửa
Có thiệt tha gì mà ngóng ngóng trông trông.

Chỉ một lần buồn thương cho những kẻ nặng lòng
Đa mang nhiều nên buồn hoài không dứt
Thương yêu nhiều nên đôi khi tức ngực
Vẫn vợ nhiều nên vẫn cứ lao đao.

Bao giờ qua những ngày tháng hư hao?
Những đêm tối chỉ màn đêm là bạn
Câu chữ mình viết ra như mũi tên hòn đạn
Găm đủ đầy vào lỗ chỗ trái tim...

Chỉ một lần đánh cược với lặng im
Điều có thể, và điều gì không thể
Nếu cứ quần quanh hoài như thế
Biết bao giờ mới thấy được trời xanh?
...Và chạm tay vô những giấc mộng lành...

Ảo ảnh

Giữ lại nhé, tiếng người cười rất khẽ
Đêm
Rụng một nụ hoa trước hiên...

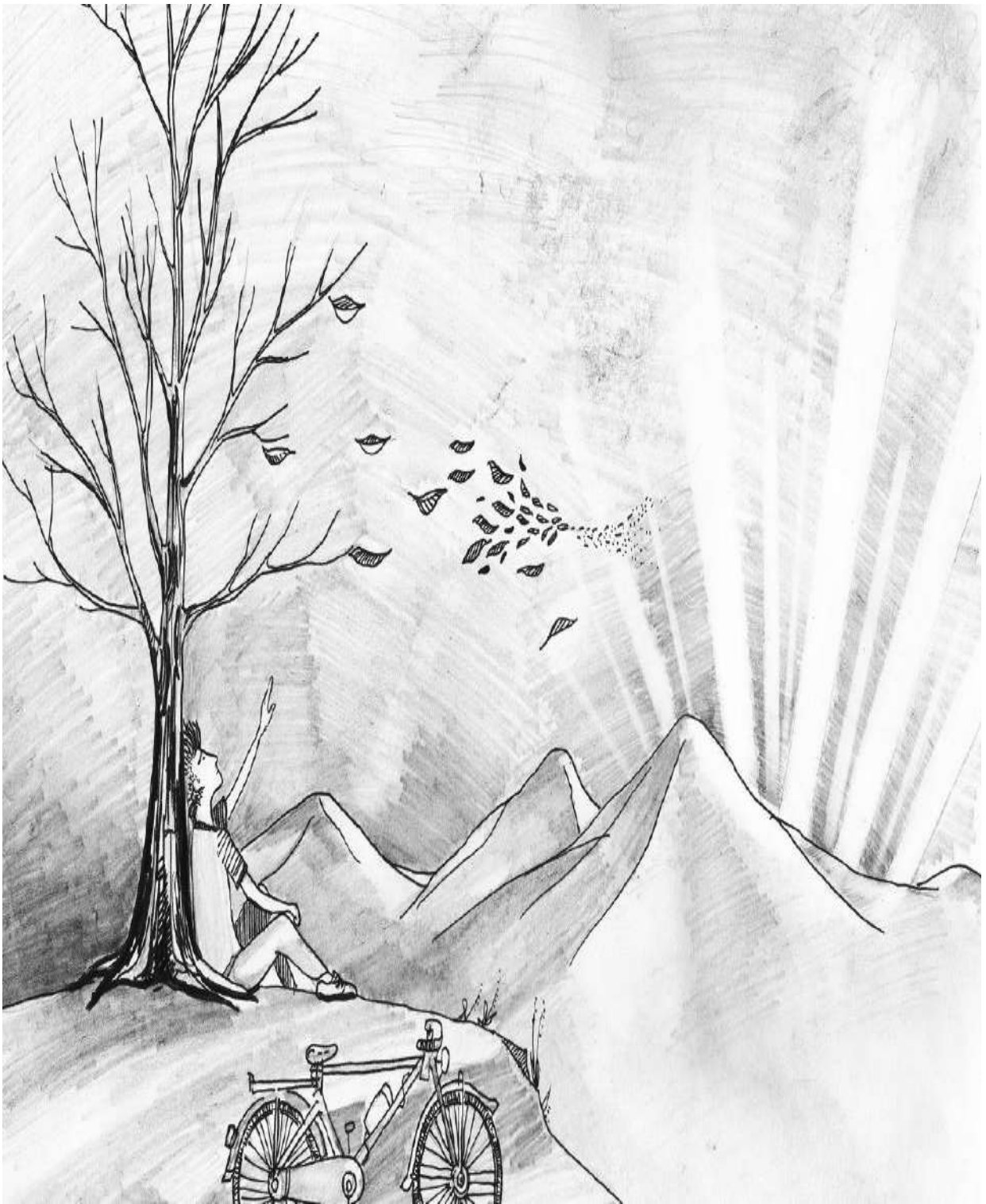
Giữ lại nhé, môi mê m người rất ngọt
Tình
Chắt chiu má y giọt
Rồ i quên...

Giữ lại nhé, một mảnh tình yên tĩnh
Mặt nước in ánh sao
Hỏi sau nhiều u giông gió
Bao giờ hết xôn xao...

Giữ lại hết, để rồ i mất hết
Gót chân người, in dấu bên thềm
Đưa tay với, chỉ chạm vào ảo ảnh
Nên lại buồn cho trọn một đêm...

Lục bát

Ừ thì qua một chuyện buồn
Qua cơn giông gió mưa nguôn nào đâu.
Phố thì dài, nhớ thì sâu
Làm sao mang cả cơn đau về trời.
Đáng lòng là những xa xôi
Miệt mài là những nụ cười năm xưa.
Thế rồi, trời đổ cơn mưa
Nghe tim đã chớm một mùa hoang vu.
Thôi thì còn một mùa Thu
Còn đêm vắng, còn lời ru dịu dàng...

Thu tiễn người đi

Những phôi đồ dài nghiêng nghiêng bóng nắng
Mùa Thu hanh hao chẳng giữ nổi chân người
Đi qua miền nhớ thây thương mình cô lẻ
Chuyện cũ vẫn còn dư ảnh chẳng xa xôi.

Thu đã về qua nỗi nhớ chơi vơi
Em đạp xe ngược chiều con dốc
Váy trắng, mắt đen của tôi
Thôi nào, đừng khóc
Dù chuyện tình chỉ toàn là mệt nhọc
Nhưng hãy gắng vui tươi
Thành phố không khóc
Thành phố chờ em hôm sinh một nụ cười.

Anh ngồi trong quán rượu không người
Bức tranh người đàn bà bên hiên nhà may áo
Tự hỏi mình thế nào là thật? Áo?
Là bình yên của những tháng ngày này?
Hay là chỉ sống trong ao hồ phẳng lặng
Đòi lặng lẽ buồn qua những cơn say?

Trời trở heo may
Gió lạnh rồi, cần người mang áo ấm
Máu nhạt rồi, cần hồng tô cho đậm
Và cơn yêu cũng phai sắc ít nhiều
Dù biết rằng ngày tháng chẳng bao nhiêu
Nhưng có những điều đã ra đi mãi mãi...

Mùa Thu còn khờ dại
Còn cần tay em ve vuốt bờ môi
Đã khô hạn từ những ngày Hạ cháy
Còn cần tình yêu, còn cần hơn hết thấy
Như con tàu qua gió mưa cần những bến bờ

Như tiếng gọi người ơi câ`n lắ`m một lời thưa
Như anh câ`n em, như vật đồ`i câ`n cỏ
Như màn đêm câ`n ngọn đèn soi tỏ
Để chẳng cô đơn.

Thu tiễn người đi, lòng cũng trô`ng tron
Gió mưa của đời người cũng đê`n kì sẽ tạnh
Dù đôi khi nơi này cô quạnh
Thở dài như đêm, rô`i khe khẽ trở mình
(Trách sao được những mùa cây thay lá
Chỉ thương mình, đợi mãi những bình minh...)

Bên hiên vắng gió

Chợt nhớ những ngày bên hiên nhà vắng gió
Ngồi mãi nghe câu chuyện của người già
Hạnh phúc gần, xa hay là điều gì đó
Cũng đến lúc chỉ còn là cơn gió thoảng qua.

Và cả nụ hôn buổi chiều ấy rất xa
Cũng ngủ kỹ trong một miền hoài niệm
Tháng năm qua chẳng thể nào đo đếm
Phép lạ cũng đành nhìn đá hóa xanh rêu.

Bây sẽ ngồi trước nhà không nói chuyện tình yêu
Chỉ kể mãi những ngày Mặt Trời đi trốn
Xa dần xa trong tháng ngày bận rộn
Ai còn thiệt tha gì mà nhớ nhớ quên quên.

Có một bài thơ bỗng chốc quên tên
Như quên một li cà phê uống vội
Người ra đi, và người còn chờ đợi
Nín giữ điều gì ngoài ước vọng mỏng manh?

Rồi mùa của những tiếng chim reo cũng hết
Thành phố trầm trầm trong màn khói lạ lùng
Lại thấy mình nuôi toàn là ảo vọng
Chuyện cũng qua rồi, sao vẫn nhớ người dung?

Mưa nửa đêm

Những cơn mưa ngược phố
Mùa gió mang yêu dấu cũ xa vời
Bồ công anh của từng ngày hò hẹn
Cũng tự dập vùi trong mưa gió tả toại.

Tôi đi tìm trong thành phố của tôi
Cơn mưa nửa đêm nhắc hoài ngày tháng cũ
Chắc giờ này em vẫn đang say ngủ
Kỉ niệm chỉ còn cũ kĩ những giấc mơ.

Mưa gió qua đời nhau nào có biết đợi chờ
Chỉ có người ra đi, và người đành ở lại
Thử hỏi tháng năm đi đâu là mãi mãi
Thở dài một tiếng, rồi thôi...

Cơn mưa buồn lạnh buốt đầu môi
Làn khói thuốc nhập nhòa trong đêm vắng
Dẫu biết ai cũng kiếm tìm một miền trời phẳng lặng
Nhưng nào cứ cố phải quên...

Vì nỗi buồn chưa từng biết đặt tên
Vì mỗi giọt mưa như là nước mắt
Đã tự dằn lòng, vẫn rơi xuống vào đêm...

Thương

Ta thương chứ, ta thương người lắ m chứ⁽¹⁾
Cứ đơn côi làm bạn với đêm dài
Làn tóc xõa của một thời thiế u nữ
Chờ đợi một người mòn mõi sớm mai...

Ta biế t chứ, chẳng ai là khò đại
Tuổi trẻ qua đi như một cái giạt mình
Nhưng ta biế t, vì người ương bướng lắ m
Nên chẳng thể mở lòng cho tình cũ siêu sinh.

Người bắ t lực nhìn ta lặ ng thính
Ta bắ t lực dõi theo người hóa đá
Hóa ra bọn mình chẳng ai sung sướng cả
Tự làm khổ mình với những nỗi riêng mang.

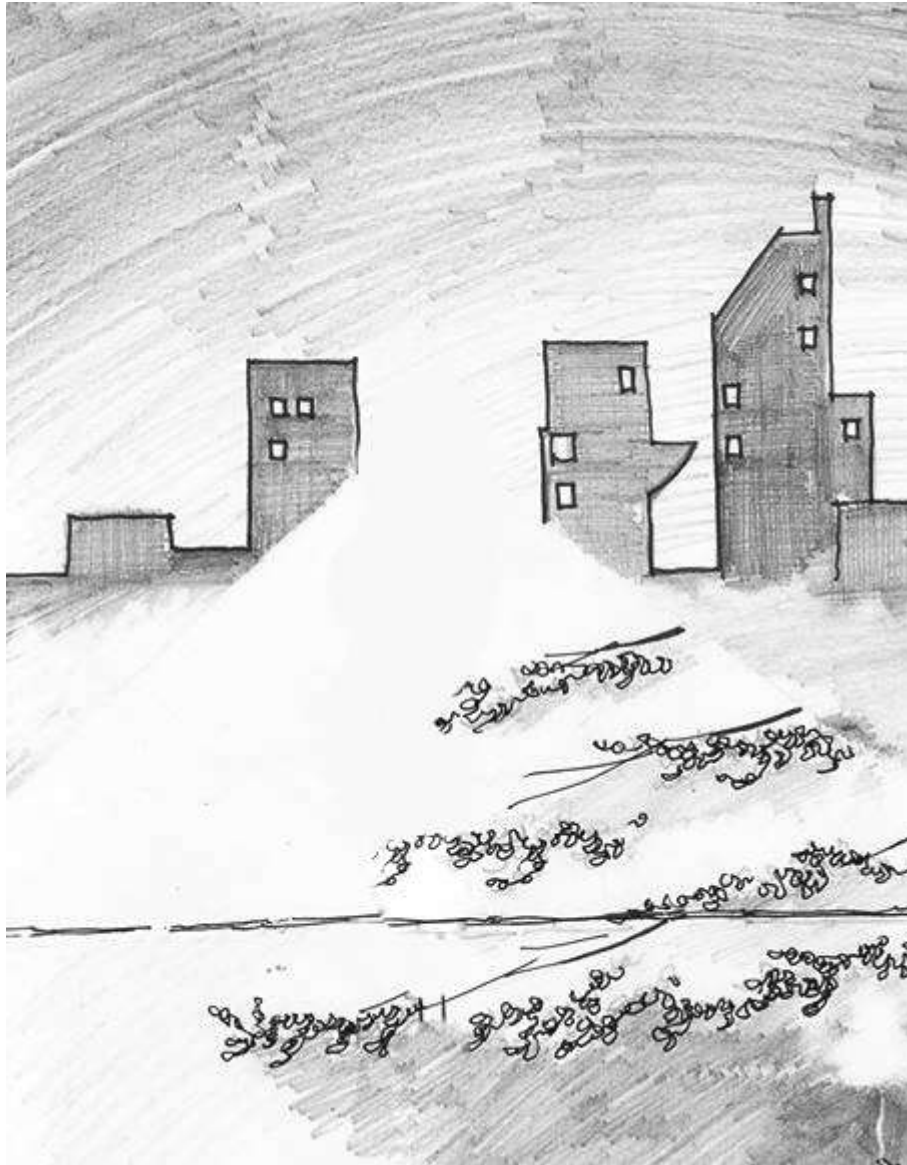
Phải đi đâu bây giờ, khi mùa mới sắ p sang?
Ta lại chọn về` bên người lặ ng lế
Dù sướng vui, hay khổ đau, mặc kệ
Miễn là tụi mình chẳng quá xa xôi.

Người biế t đấ y, như ta từng đã nói
Cứ mượn vai ta mà khóc ngon lành
Rồ i từ đấ y tình yêu trở lại
Hi vọng này mầ m từ những mùa xanh.

Ta thương chứ, ta thương người lắ m chứ
Người khổ đau, ta buồ n bã trăm lầ n

Dẫu biết nhiều thứ trong đời chỉ như là ảo ảnh
Nhưng có ta rồi, đừng buồn nữa, được không?

(Dù vẫn biết chỉ thương là chẳng đủ
Người vẫn mộng du theo cánh chim trời
Tuổi xanh của ta cũng đành ở lại
Nhật nỗi buồn chậm chậm của mùa trôi...)

Vắng

Thành phố này chẳng cần những lời ru nữa
Đêm tự ngủ yên, chẳng cần anh che chở
Ngọn gió mùa Hè thổi qua
Những ngày tháng cũ cũng xa...

Anh lặng yên những tối i trở về nhà
Thành phố không còn em
Hàng cây ngừng lay động
Màn đêm cũng hư hao...

Ngày mai của chúng ta rồi i sẽ ra sao
Nếu cứ sống những tháng ngày cũ kĩ
Hiền dịu thì ích gì
Nổi loạn thì có tốt?
Cả nỗi sợ mong manh cũng khiến mình giật thột
Bao giờ tuổi trẻ đi qua?

Nếu bọn mình chẳng chung một mái nhà
Thì cứ tới miền xa với con tim khát cháy
Nhìn đời thành thực vậy
Tập yêu mến con người
Cho đi những nụ cười
Lau nhanh dòng nước mắt...

Em biết không, tất cả đều có thật
Dù thành phố không em khan hiếm những nụ cười
Anh trở lại tìm cơn mưa của miền hoài niệm
Tháng Năm giã u buồn lên lên bờ môi.

Kí ức

Nếu em có nhớ
Xin hãy nhớ về tôi của một ngày mười bảy
Chở em ngồi sau đi suốt cả mùa Hè
Bọn mình từng cười, từng nắm tay, từng hát
Tuổi trẻ quay cuồng như những vòng xe.

Nếu em nhớ, hãy nhớ tôi thuở trước
Rất mực tin yêu, nhưng cũng lắm đại khờ
Vẫn nghĩ rằng tình yêu trong em chỉ một
Nên hóa đá có lẽ như gã bơ vơ.

Tôi vẫn biết, nhiều điều riêng mình nhớ
Tuổi trẻ đi qua, cái tặc lưỡi thôi mà
Đời bọn mình còn gặp nhiều người khác
Bâng khuâng làm gì, chuyện con nít đã qua...

Nhưng em ạ, cuộc đời kì lạ lắm
Có những tình yêu chẳng trở lại bao giờ
Như có kẻ mộng mơ câu chuyện cũ
Về tìm nụ hôn đầu lắm ướt một cơn mưa...

Tự sự

Thành phố này có những hôm rã t lậ
Một ngày nổi buồn rủ nhau đi đâu cả
Chỉ còn toàn những khoảng chơi vui...

Những gương hồ` xa in bóng những mặt người
Tháng năm khắ c khoải
Trò đuổi bắ t mệt nhoài và miế t mãi
Tuổi trẻ tìm đâu...

Người có vế` cho ta hỏi một câu
Ai sẽ đề`n lại mình những giấ c mơ thuở trước
Những giấ c mơ chưa nhuố m màu mắ t được
Những giấ c mơ trong veo...

Lũ chim trong vườn sẽ hót vội vàng theo
Chúng tôi ra đi rô`i sẽ quay trở lại
Nhưng hoa lá của hôm nay nào có đâu xanh mãi
Một ngày cũng phải già đi...

Tôi tư lự nhiề u, và phiề n phức, đôi khi
Nên hay phải tự hỏi mình như vậy
Không được quên, không được quên đâu đấ y
Ai cũng chỉ một lâ`n trẻ tuổi mà thôi...
(Dù tuổi trẻ nào cũng lắ m lúc chơi vui)

Rồi cũng thứ tha

Nhờ nói với một người, rằng chuyện cũng đã qua
Ta chẳng còn buồn khi đi qua phố cũ
Hàng cây đứng lặng im say ngủ
Gió hát mùa Hè, đêm xuông thật mau...

Nhờ nói hộ một người, vết thương đã lành đâu
Kí ức vẫn ăn sâu
Chẳng thể nào khép miệng
Câu thơ cũ chờ bao nhiêu hoài niệm
Chợt đã m một ngày không kịp bên bình minh.

Ừ biết ngày mai người ta sẽ quên mình
(Như phủ hết thứ bụi mờ cũ kĩ)
Và chẳng còn ở trong nhau, dù chỉ là ý nghĩ
Đôi lúc thở dài, đau nhói rồi thôi.

Người ở lại phía sau, như câu hát xa xôi
Nhắc rằng ai cũng một thời trẻ dại
Từng yêu thương, từng nghĩ là mãi mãi
Rồi cũng chỉ còn là cơn gió qua mau...

Có người ở lại, kể tiếp chuyện mai sau
Có người ra đi, tìm những bờ bên mới
Cũng có người chọn riêng mình chờ đợi
Rồi buông...

Trong tình yêu có muôn triệu con đường
Nhưng có lẽ, kết cục nào cũng thế

(Yêu hận hận yêu, dù xót xa vô kể
Cuộc tình nào rồi cũng phải thứ tha...)

Cúc Họa Mi

Lại một mùa cúc nở
Trắng xóa những con đường
Mùa Đông sang thành phố
Vắng bóng người em thương...

Những buổi sớm tinh sương
Bàn tay gầy giá lạnh
Thương ai giờ muôn phương
Có thấy lòng hiu quạnh?

Gió mưa rồi cũng tạnh
Nỗi buồn vẫn trụi tro
Trái tim mình kiêu hãnh
Còn yêu đến bao giờ?

Những sớm mai thành phố
Nở tràn cúc Họa Mi
Em qua miền diệu vợi
Từ những ngày chia li...

Vụn

Ta không biết những điều người đang nghĩ
Cứ đánh đồng tất cả với bình yên...

Coi sự lặng im như thể lãng quên
Và một trận khóc là rửa trôi hết thấy.

Nhưng người vẫn muốn bước đi về phía ghen thác ấy
Dù ta cố nắm tay người.

Thôi thì gửi theo một nụ cười

Mong người may mắn
Tim ta đã không còn chờ sẵn
Đợi người về với những vết đêm.

Yêu lấy chính mình cũng là một kiểu từ tâm...

Tuổi trẻ của mỗi người

Chiều nay anh đọc lại
Bài thơ của Olga⁽¹⁾
Năm tháng đắng cay
Năm tháng ngọt ngào
Những hàng cây vẫy tay chào
Ngà đầu nhìn tuổi trẻ
Chỉ cuộc đời vẫn thế.
Chúng ta không khác xưa

Những nhiệt tình hoài bão
Vẫn là những kẻ muôn để đầu trần chạy dưới cơn mưa
Hát vang những bài ca cũ
Và say ngủ
Trong giấc mơ về những cánh bướm.

Nhưng chúng ta dần quen với những nỗi buồn
Và thay dần cốc nước mát hôm qua bằng vị café đắng
Nhìn đời càng gập gềnh
Càng chỉ muôn xung quanh mình vắng lặng
Khao khát giữ riêng mình
Những khoảng trời xanh.

Em sẽ nhớ điều gì về anh?
Cái lúc đầu buồn bã?
Hoặc quên đi tất cả
Đi về phía Mặt Trời.

Anh viết tiếp bài thơ cuộc đời
Nụ hôn rơi
Vạt nắng chiều vỡ vụn
Tin anh đi, nếu chúng mình bận rộn
Chẳng có thời gian mà nghĩ nhiều đâu.

Dù tỉnh thoảng nghĩ về`
Thì cũng nói đau.

Nói

Nói rằng người vẫn ở đây đi
Như chưa từng có cuộc chia li từng khiên người rơi lệ
Như chưa từng có ai bảo người, sao yêu mà khổ thế
Cứ nhận hết về mình toàn những khổ đau...

Nói rằng người sẽ chẳng buồn lâu
Cứ yêu dốc hết ruột gan khi người còn có thể
Cuộc đời dài rộng thế
Ai nắm được tay ai suốt tháng năm dài?
(Nên khi còn mộng mơ thì cứ đi cùng nhau mãi
Buồn trách làm gì những đúng những sai)

Nói rằng cuộc tình này sẽ chẳng nhạt phai
Nói rằng người đừng dành nụ hôn cho một ai khác cả
Nói rằng sau rất nhiều vất vả
Mới tìm được nhau
Thì cứ gượng mỉm cười để những tháng ngày sau...

Nói rằng người sẽ chẳng đi đâu
Cho ta tựa nhờ cuối một ngày mệt mỏi
Biết ngày mai thì có gió ngày mai thổi
Nhưng cả suy nghĩ của ta cũng uể oải rồi
Và người làm ơn đừng đi đâu nữa cả
Chỉ ở cạnh bên và yêu ta thôi...

Nói rằng thương yêu thực lòng sẽ chẳng xa xôi
Nói rằng nụ hôn của người còn đọng giọt đàu môi
Nói rằng ta đã sống những ngày chỉ biết yêu người...

Dệt mùa

Một ngôi nhà cửa không khép vào đêm
Lặng lẽ bên thềm dáng người con gái
Dệt nhớ thương thành thảng ngày vụng dại
Đan nỗi buồn trong quạnh vắng mênh mông.

Người đã mệt rồi, đừng đi nữa được không?
Cứ ở yên đó thôi, em làm cơn gió mát
Lời thương yêu dịu dàng như câu hát
Ru anh vào giấc ngủ yên say...

Người đã về rồi thì đừng vội đi ngay
Cho em kể về những ngày mong nhớ
Những ngày thương người ghen ngào khó thờ
Muốn khóc nhiều lắm, mà nước mắt trốn đâu...

Giữa thế gian này, còn tìm kiếm bao lâu?
Người mãi miết tìm vui nơi mênh mông bề sở
Người chẳng biết thế nào là đau khổ
Khi yêu mà vẫn cô đơn...

Chúng mình yêu nhau nào có tính thiệt hơn
Em chỉ ước điêu giản đơn duy nhất
Người trở về, đừng đả đốn đo được mất
Chỉ cần ở cạnh nhau cho hết tháng đoạn mùa.

Vẫn khung cửa đêm, vẫn ngọn gió đùa
Vẫn những đả đốn lòng chẳng cần ai tha u hộ

Em ước mình biế t yêu nhau hơn vạn ngàn nỗi sợ
Xét cho cùng, điề`u đó khó không anh?

Điều hoang đường nhất

Em có giận anh không?
Khi mùa về` lạng lẽ
Mà anh chẳng trở về`
Lang thang như gió lè...

Anh là câu chuyện kể
Từ vương quốc xa xôi
Hạnh phúc như gì đó
Không có thật trên đời.

Xa vắng những nụ cười
Những bình yên thoáng chốc
Chỉ còn em và đêm
Còn anh và cô độc...

Nếu là điều`u khó nhọc
Lại khiế`n mình tổn thương
Thì sao em lại chọn
Lẻ loi một con đường?

Đừng giận anh em ạ
Đừng sợ hãi chia li
Cuộc tình rồi`i đế`n lúc
Chẳng còn vương chút gì...

Ngọn gió Xuân năm ấy

Như ngọn gió của mùa Xuân năm ấy
Từ miền riêng mang hạnh phúc của đôi mình
Có những hẹn thề lòng dạ định ninh
Có ánh mắt lạc quan nhìn về trời mơ ước
Tay trong tay, mình đi về phía trước
Rồi miền đất nào cũng in dấu chân qua
Mình từng mơ ước đến một vùng xa
Xây ngôi nhà, sống yên bình ở đó.

Ngày ngày anh đi chặn gió
Em thả mây ngang phía lưng trời
Cành lá cài đan thành đóa hoa tươi
Những nụ cười hóa thành mật ngọt
Và niềm tin là một điều rất tuyệt
Chỉ cần có nhau trong đời
Là qua gió mưa, qua giông bão dập vùi
Qua hết cả khổ đau nơi trần thế.

Con cái mình lớn lên cùng những câu chuyện kể
Bàn chân trần khao khát đi xa
Đường chân trời thì mở đến bao la
Chỉ cần dang rộng tay là có ngay đôi cánh
Em sẽ dạy con gái mình làm bánh
Anh cùng con trai đi câu cá bên hồ
Dù nhà mình có bé nhỏ đơn sơ
Nhưng không thiếu tiếng cười, không thiếu niềm vui sống...

Ngọn gió Xuân của một thời mơ mộng
Từ miền yêu dấu trở về
Dù đã không còn cùng nhau dệt bao điều hi vọng
Nhưng có bao giờ em tiếc một cơn mê?

Từ biệt

Có một ngày yêu đã bỏ đi xa
Chúng ta chia lìa nhau ở hai đầu định mệnh
Tìm kiếm những niềm vui
Khao khát một chân trời...

Là từng ngày sống cùng nhau sẽ chia những nụ cười
Là khoảnh khắc liên kết trong đêm đen cô độc
Là rã rời động viên nhau, rồi sẽ qua những ngày dài cơ cực
(Miễn được ở cạnh một người)
Là hít thở tự do dưới một bầu trời
Là mơ mộng ngày xanh từ những ngày tẻ nhạt
Là quên đi thiệt hơn và quên đi được mất
Chỉ biết yêu nhau thôi
Là chẳng quen với sợ hãi xa xôi
Chỉ giờ phút này có người là êm ấm...

Tuổi trẻ như thước phim trắng đen quay chậm
Những khoảnh khắc lướt qua nhau
Khi hạnh phúc kề cận những nỗi đau
Khi những nụ hôn từng có lần mặn chát
Khi rướm máu đầu môi vẫn phải giữ gìn để tim không đi lạc
Khi gắng gỏi đậm đà để không phai nhạt
Vậy mà vẫn cứ hư hao...

Hôm nay gió về hát khúc lao xao
Hàng cây như vẫy tay, từ biệt những ngày tháng cũ
Những ngày buồn thương ử rũ sẽ qua
Tạm biệt những ngày buồn, tạm biệt những xót xa

Hãy chỉ nhớ về` nhau cùng những gì lấ'p lánh
Dù chỉ là ảo ảnh
Sau cơn mộng chẳng lành...

Vậy nên... ừ cũng thôi đành
Chợt một ngày, bỗng tan tành trong nhau...

Chỉ là một cơn cay cay nơi sống mũi

Em biết đây
Thế giới này chẳng phải điều bất biến
Vẫn có sự sinh sôi, và mất mát từng ngày
Lẽ dĩ nhiên, có cả cơn li biệt
Khi một ngày mình hờ hững buông tay...

Anh qua bao ngày buồn, qua cả những cơn say
Thấy bao người đã qua, và ít người ở lại
Cũng từng băn khoăn điều gì là còn mãi
Cũng hoang hoải ít nhiều khi còn lại màn đêm
Mà tim mình đau hoài chẳng một phút ấm êm...

Đã từng có khi bình yên mang tên em
Nhưng chỉ là phút thoáng qua, rồi mặt hồ lại sóng
Biết bao điều mà anh từng hi vọng
Như dẫu yêu, như cả những ngọt ngào
Như cay đắng nhiều khi chát chúa
Hạnh phúc chỉ là một giấc chiêm bao.

Sẽ có những ngày mình tự hỏi trời cao
Cần yêu dẫu bao nhiêu để giữ người ở cạnh
Sẽ có những ngày vui mình vào cô quạnh?
Để thấy thực sự cần một người
Một người để mình gục đầu mà khóc
Chẳng phải là điều gì đó xa xôi...

Nên có những ngày thấy nắng nắn đầu môi
Thấy nước mắt đã rơi cho những khi yêu đuối

Thầy hi vọng môn dân từ những điều vời vợi
Thầy mình nhìn bóng mình hay hắt tựa trời xa...

Chỉ là một con cay cay ở sông mũi thôi mà...

Tớ sẽ là

Nếu bây giờ mà được chọn lại
Cậu muốn vẫn là người hay sẽ sống kiếp chim?
Tự do với bầu trời.
Không cần suy nghĩ.
Và nướng náu nơi nao chẳng thể kiếm tìm.

Tớ muốn mình là một cây bao báp
Ở Châu Phi xa xôi
Chẳng phải vì nó sống lâu
Và chẳng lo mưa gió đập vùi
Mà vì máy chục người ôm thối hầy còn chưa đủ
Tớ nghĩ khi bọn mình ử rữ
Rất cần được ôm.

Rồi tớ ước mình bước chân tới nơi tận cùng thế giới vào một sớm
hôm
Thấy rất nhiều người đã ở đó
Có người hài lòng
Có người nhăn nhó
Hóa ra mới được nửa đường.

Tớ ước bọn mình đối xứng nhau qua một tấm gương
Tay tớ là tay cậu
Và mặt tớ là khuôn mặt cậu
Chẳng thể tách rời.

Mọi điều có vẻ hão huyền và có vẻ xa xôi
Tớ chỉ ước mình là một niềm thương yêu nho nhỏ

Mà cậu nhớ tới đầu tiên khi thấy đời gian khó.
Để nhớ về nhau một xíu xíu bình yên.

Hoặc có lẽ tớ là một tổng đài viên
Để khi cần, cậu sẽ nhấc máy lên...

Cảm giác bất an này

Cảm giác bất an này

Là khi chỉ một bước chân nữa thôi đã sát kê` miệng vực

Lí trí thì chẳng nằ`m trong ngực

Anh sô`ng trong sự mơ hồ`

Sẽ đế`n lúc nào mình khiế`n nhau thương tổn?

Anh chỉ tin mọi chuyện rồ`i sẽ ổn

Khi suy nghĩ của bọn mình trợn vện vê` nhau

Chứ không phải là hạnh phúc rồ`i xen lẫn niê`m đau

Khi tâm trí em mơ hồ` vê` một người con trai khác.

Ai nghĩ được rằ`ng một ngày tim mình không đi lạc

Cũng không vì những xao xuyế`n mà làm việc đại khờ

Nhưng từng giờ, từng giờ

Giá mình sô`ng trong niê`m tin trợn vện

Rằ`ng cả hai đứa mình chưa làm gì hổ thẹn

Khi nghĩ vê` nhau.

Rồ`i một ngày chẳng biế`t giấ`u vào đâu

Cảm giác bất an này...

Trong tình yêu, không ai đúng ai sai

Trong tình yêu, không ai đúng ai sai
Không ai được rấ t nhiê`u và không ai mấ t tấ t
Vì đã đé n cùng nhau bắ ng con tim chân thật
Nên nỗi đau này là nỗi đau chung
Là cách xa của những đêm lạnh lùng
Hay là đón đau của một lầ n ta muố n trọn vẹn cùng người mà gầ n
như chẳng thể
Ngày mai xa lạ thế
Ai biế t đấ y là đâu...

Ai chẳng muố n cùng nhau đi thật dài lâu
Nhưng gạch đá, suố i sâu đôi khi cũng khiế n mình chùn bước
Trái tim dũ ng cảm thật nhiê`u mà cũng câ n ao ước
Đã đứng cùng nhau dưới bầ u trời xanh
Thỉ chỉ xin mang những giấ c mộng lành.
Đừng làm tim nhau thương tổn.

Bình yên là được cạnh người sau rấ t nhiê`u bận rộn
Là ngã vào đôi vai sương gió của người
Cuộc đời tụi mình, còn gian khó người ơi
Nhưng chỉ câ n được cạnh người rồ i bão giông cũng hế t
Ước mơ chung mà mình từng theo đuổi
Chỉ là những phút giây thế` này
Bình an cùng một cái nắ m tay.

Ai có thể đoán được ngày mai với những điề u gì đây?
Ai có thể vẽ được tương lai mà nói điề u chắ c chắ n
Tình yêu là điề u thiêng liêng

Nhưng là tất cả thì chẳng hẳn
Vẫn có những lần mình lạc bước dù nắm tay nhau
Để bão giông đã sát mái đầu
Và an nhiên tìm đâu không thấy.
Trái tim ta cũng nhiều khi run rẩy
Khi nghĩ về tình yêu, nghĩ về những bên bờ
Mà người thì mất kẹt hoai trong những giấc mơ.

Ừ thì cứ xem như một giấc mơ
Tình yêu chẳng phải là tất cả
Rồi sẽ đi qua những tháng ngày vất vả
Sẽ lại ru mình nhiều đêm tối cô đơn
Nhưng người ạ, rồi bọn mình đều sẽ mạnh mẽ hơn
Biết sống vì mình, rồi vì nhau sau đó
Dù đôi khi tình yêu chỉ là một bản nhạc dịu êm nhưng dang dở
Đã chợt bật dừng, dù chưa hết hồi hai...

Trong tình yêu không ai đúng ai sai
Chỉ có những ngày lửng lơ như một tiếng thở dài...

Bão giông là bão giông nào

Sau những ngày cơn bão đi qua
Anh trở về ngôi nhà, và tìm em chẳng thấy
Khóm cúc vàng trước gió lùa run rẩy
Vả ng bàn tay người hẳn sẽ rất cô đơn.

Chuyện đến lúc kết rồi, chẳng thể nghĩ nhiều hơn
Em lặng lẽ đi xa, như là em có thể
Chọn cho mình mảnh trời xa hay cả nơi góc bể
Nhưng nhất quyết không phải nơi đây
(Nơi mà bọn mình đã có nghìn ngày
Cùng sống, cùng mơ, cùng nghĩ về hạnh phúc)

Dù bão giông đã kề mình sát lên miệng vực
Nhưng em không tin vào những diệu kì
Cũng chẳng tin vào những thứ cho đi
Mà đôi khi chẳng mong hô ì đáp
Em nghĩ rằng, cuộc đời này thô ráp
Có niềm vui, và cả những buồn đau
Nên vội vàng em phải đi mau
Trước chuyến tàu mang tự do đi mất.

Vậy là hết rồi, chuyện buồn và rất thật
Như vỡ tan, rồi sẽ lại nguyên lành
Như chờ đợi, rồi lại rất mong manh
Tình yêu hư hao chẳng thể nào cầm nắm
Và hết rồi, bao nhiêu là hi vọng
Rụng tàn cùng kí ức xanh xao

Khi người ta chẳng còn yêu nhau nữa
Bão giông là bão giông nào...

Nhật

Nghe như mùa Đông đã về`
Con gió thổi từ phương Bắc`

Chiều nghe kinh chuông trầm mặc
Trong bảng lảng những khói hương

Người giờ tìm ở muôn phương
Biết đâu là nơi trở lại?

Dù chẳng thể cùng nhau qua giông bão biển bờ

Nếu chẳng thể cùng nhau đi qua những giông bão biển bờ
Thì hãy buông tay khi gần ngay miệng vực.

Ta từng nghĩ tình yêu này có thực
Như là nỗi nhớ mong, như là những đợi chờ
Như những lần chẳng gặp được nhau mà ngờ i để m từng giờ
Chỉ khoảnh khắc mắt tìm thấy nhau cũng là hạnh phúc
Như vỡ òa niềm vui, và nhớ thì thốt ngực
Quãng thời gian người ở lại trong đời
Thì ngày nào cũng chắt chứa niềm vui.

Hóa ra người ở gần, mà lại rất xa xôi
Nụ cười người đánh rơi giữa mênh mông nhân thế
Người cũng thôi mỉm cười trước mỗi câu chuyện kể
Và vô tình người làm ta đau
Khi trong mắt người ta hoang mang tìm kiếm
Tìm mãi bóng mình mà chẳng thấy đâu.

Nếu chẳng thể cùng nhau đi qua những khổ đau
Những ngày u ám buồn, những đêm xa xót nhớ
Và nếu lạc mất người mình từng xem như hơi thở
Ta chẳng biết còn lại gì
Nỗi giận người vì đã ra đi?
Oán trách người vì bỏ ta trợ trợ?
Hay quỳ gối ăn năn, hay một mình thú tội?

Trái tim khi đã chết một lần rồi
Còn nhịp đập nào để tiếc nuối, người ơi...

Nếu khoảnh khắc cuối cùng là khoảnh khắc chia xa
Và ngay cả khi chúng ta đã gậm ken miệng vực
Xin người hãy buông tay
Để ta bình an ở giữa chốn này
Và đi tìm chân trời mới.

Là một ngày vẫn có người đứng đợi
Là nhiều đêm tim thao thức mong chờ
Một người mà chỉ nghĩ về cũng khiến tim mình đau nhói
Dẫu chẳng thể cùng nhau qua giông bão biển bờ...

Thế giới biến mất

Bay trên những hàng cây của mùa Thu xưa cũ
Quán café cạnh căn nhà đổ
Những mảnh tường loang
Người nghệ sĩ hò hững chinh đàn
Những hợp âm ráo hoảnh...

Bà`u trời mùa Thu soi vào một mảnh
Trăng giữa mùa bàng bạc cô đơn.

Em hỏi anh làm gì để tốt hơn?
Khi đời chia ra thành từng khoảng tám giờ
Đề`u đặn và vô vị

Tám giờ ngồ`i cơ quan, ngắ`m nhìn những mặt người nhậ`u nhĩ
Tám giờ cho những cơn mộng mị giấ`c ngủ chẳng lành
Tám giờ ăn, chơi, tán gẫu bạn bè và nhìn ngắ`m trời xanh
Và còn rấ`t nhiề`u tám giờ loanh quanh
Của những người chề`t trẻ.

Đòi số`ng quanh mình mỗi người mỗi vẻ
Cả sự thân quen, cả nỗi lạ lùng
Cả ham muố`n tâ`m thường, cả sợ hãi mong lung
Cả nụ hôn, chia tay, cả từng cái tát
Phá đi những điề`u cũ nát
Chỉ còn tro trọi tâ`m thường
Người tốt thì im lặng
Số`ng cùng những kẻ vô lương...

Má y đũa trẻ ê a đọc bảng cửu chương
Nhìn cuộc đời màu hồng, và dài rộng
Điều an ủi duy nhất trong lòng
Ai cũng từng sáng trong và hồn nhiên như thế.

Nên em đừng hi vọng quá nhiều vào những câu chuyện kể
Người kể chuyện chết rồi
Thế giới lạc quan mà mình từng ước vọng
Giờ chỉ còn ám ảnh xa xôi...

Tìm đâu

Một hôm tôi thấ y con say
Trách tôi sao đã bao ngày xa nhau.
Ừ nhi, tôi đã đi đâu
Tìm mình trong những khô đau loài người.
Hình như tôi đã mỉm cười
Hình như tôi đã chịu lời đắ ng cay.
Tôi đi tháng tháng ngày ngày
Không mang nổi những đọa dày thân nhau.
Lên núi cao, xuố ng biển sâu
Ngủ quên trên những con tàu đi xa.
Một ngày tôi trở về` nhà
Tình yêu nào sẽ chỉ là riêng tôi?

Những phồ` quen, những mặt người
Có cạnh tôi để một lời thở than
Rắ ng thì tôi cũng hoang mang
Như con diề` u lạc lang thang bầ` u trời
Rắ ng tôi sợ số` ng nửa vời
Rắ ng ai cũng chỉ một đời mà thôi.

Em câ` n gì nữa ở tôi?
Khi em đã quyế` t một lời ra đi.
Lạnh lùng hai tiế` ng chia li
Ô` thì em chẳng câ` n gì ở tôi.
Đêm nay thân xác tả toi
Trong mơ, tôi đã cả đời tìm em.
Tôi tìm em giữa màn đêm

Rồi lại tìm chốn bậc thềm vườn yêu
Tôi tìm em giữa tiêu điếu
Tìm trong hơi thở như liêu thuốc mê.
Tôi tìm em giữa lê thê
Tìm một người biết chẳng về nữa đâu.

Ai làm dịu những đón đau?
Cho mùa bớt lạnh, cho sâu bớt đông
Ai đem gió ấm vào lòng
Cho tim ngoan ngủ trong lòng tim ngoan.

Tôi đã đi khắp thế gian
Mò cả vào chốn địa đàng xa xôi
Một hôm tôi thấy nụ cười
Roi đâu giữa một cuộc đời buồn tênh...

Nói với cô gái của buổi chiều năm ấy

Một chiê`u. Như mọi chiê`u khác.
Hà Nội của những kẻ đi lạc.
Thèm tìm thấ`y nhau giữa triệu con người.
Từng giọt tí tách.
Đắ`ng rơi.
Tia nắ`ng cuố`i
Trong quán cà phê mái đỏ
Anh ngô`i đọc Marai Sandor⁽¹⁾
Vút quách đi mọi âu lo
Tìm trong trang sách những điê`u kì diệu.

Chúng ta từng ao ước những buổi chiê`u
Được nô`i dài bởi những câu chuyện kể
Nghe bản tin từ radio
Nhận định những thứ hàm hô`
Rô`i cùng nhau cười sung sướng
Nế`u được đi xa, em có đi vạn hướng?
Tìm những thứ em yêu
Chứ không phải một buổi chiê`u
Em nhìn anh câm lặng
Không thoát ra khỏi nỗi buồ`n.

Có lâ`n bọn mình nhìn nỗi buồ`n với ánh mắ`t giận hờn
Rô`i lại hả hê vô cùng khi có nó ở bên bầ`u bạn
Thật là chán nản
Những điê`u quắ`n quanh
Những mơ mộng không thành

Những an lành phải đánh đổi bằng rất nhiều can đảm
Nếu đã đi hết rồi những câu chuyện nhằm
Liệu mình có dám dũng cảm một lần?
Yêu một người và sống không nghĩ ngợi
Chỉ một lần thôi?

...

Câu hỏi và cả câu trả lời đều khó
Nên tạm dấn lòng bằng ánh mắt xa xôi...

1 2 3

4 5 6

Rồi thời gian trôi

Ngày nối ngày

Đêm nối sáng

Rồi những ước mơ cũng chỉ còn màu xám

Rồi bệnh tật và tuổi già

Rồi nhiều năm qua khi đã yên ấm mái nhà

Hẳn bọn mình sẽ phải còn trăn trở nhiều về tuổi trẻ...

Này những con người khát khao những chuyến đi và yêu vô vàn
những câu chuyện kể

Đếm được bao lần ta dám sống riêng ta?

Khi tuổi trẻ là một món quà...

Lạc giữa cuộc đời

Rồi cũng đến lúc bỏ tất cả ở lại
Trở về tìm nhau giữa tháng ngày vụng dại
Giữa vùng đất khô vì thiếu u dẫu chân người...

Chúng ta đã từng lạc nhau đâu đó giữa đời
Lắm lần niềm tin mà nghĩ mình bình yên bên một bờ vai khác
Thương yêu mong manh nên dễ dàng nhả m lạc
Rồi một nhòai tìm kiếm đâu đâu...

Chúng ta đều biết rằng thật khó để thấy nhau
Và để nắm tay nhau đi qua tháng ngày gian khó
Nhưng chúng ta chưa một lần bày tỏ
Chưa một lần nói với một người
Rằng hôm nay dù khan hiếm nụ cười
Nhưng đừng quên còn có nhau gắ ng gói
Vẫn biết đường thì xa và còn nhiều mệt mỏi
Nhưng chưa một lần cố đến kiệt cùng
Thì có nghĩa gì đâu...

Ta cũng từng vì người mà nghĩ chuyện mai sau
Người cũng từng vì ta mà mơ về hạnh phúc
Bề bộn quần quanh, điều gì là có thực?
Là có phải cứ ở cạnh nhau nhưng đêm đau thắ t ngực
Là miệng thì cười vui mà trong lòng buồn bực
Là quên đi cay đắ ng hôm nay mơ ngọt ngào quá khứ
Là những lần bỏ rơi nhau giữa vạn ngàn câu chữ
Hay là trái tim đi lạc những cơn yêu?

Rô`i cũng phải trở về` sau ngày tháng phiêu lưu
Chỉ để hỏi người một câu
Cuô`i cùng, điê`u gì là không thể?
Là không thể đê`n với nhau vì khi sinh ra đã chọn nhâ`m những vì
sao cô lẻ
Hay là đã hiểu ra người bạn đô`ng hành trên quãng đường xa chẳng
còn gì mới mẻ
Hay là đã quên nhìn vào mắ`t nhau và thấ`u hiểu nỗi đau
Hay tâ`t cả chỉ như mình mua nhâ`m tâ`m vé
Ngỡ ngàng nhận ra mình đã trể chuyê`n tàu...

Rô`i cũng phải bỏ lại đắ`ng sau
Bỏ đi tâ`t cả
Những ngược xuôi hô`i hả của dòng đời
Dù thân mình đã mỏi mệt rã rời
Và bàn tay mình đã không còn muô`n nắ`m
Kỉ niệm chỉ như cát chảy qua tay...

Có những tô`i về` nhà sớm không say
Nhận ra một vài điê`u kì lạ lắ`m thay
Tình yêu chỉ là một nắ`m mưa trên miê`n đấ`t đọa đầ`y...

Người ấy

Là một ngày gặp ai đó thật lạ trong đời
Người mà rá' t có thể mãi sau này khi họ ra đi mang theo mọi tiế' ng
cười
Mình mới biế' t rằ' ng mình câ' n họ như là hơi thờ'...

Là những tháng ngày câ' n che chở
Như con tàu lạc lố' i giữa đại dương
Chợt nhớ mình đã từng mơ như ngàn vạn người thường
Vê' hạnh phúc, vê' tin yêu, vê' những điề' u giản dị
Rồ' i nhìn bóng mình mà đi qua những cơn mê mị
Trở vê' rỗng không như một căn phòng
Đã hoác huơ vì những bão giông...

Người ấy câ' n niề' m tin rằ' ng chỉ một cái nắ' m tay cũng đủ â' m
lòng
Và không câ' n nói gì nhiề' u cũng hiểu nhau như là tri kỉ
Đừng ràng buộc nhau bởi những quan tâm hay chở che bê' n bỉ
Chỉ là một người đế' n vào một khoảnh khắ' c trong đời
Thật sự đáng tin, thật sự kiệm lời
Cho người ấy dựa vào vai khi tàn rồ' i một ngày mỗi mệ' t.

Người ấy không hứa có họ cuộc số' ng của mình sẽ toàn những điề' u
tố' t đẹp
Và chẳng có những cái ôm diêu kì
Nhưng người ấy hứa rằ' ng nế' u mình biế' t cho đi
Cả nỗi buồ' n, cả niề' m vui, cả âu lo và hoang mang giữa tháng ngày
trẻ tuổi

Con ác mộng hàng đêm sẽ không còn truy đuổi
Mình bình an trong cả cơn mơ...

Người ấy không cần những cuộc tình đẹp như một bài thơ
Cũng không cần bất cứ khi nào buồn đau thì mình ở đó
Người ấy chỉ cần mình thỏa hiệp lặng im, và biết vui vì những
điều nhỏ nhỏ
Cuộc sống này chắc dễ chịu bao nhiêu.

Người ấy từng nói với mình rằng người ấy cần tất cả
Chỉ không cần tình yêu.

Mệt

Tháng Mười Hai hình như chẳng có gì vui
Bạn bè xung quanh rất lữ gǎng gương cười
Cuộc sống thì mệt mỏi
Trong đầ̀u quần quanh vạn ngàn câu hỏi
Sống thế nào khi tuổi trẻ đi qua
Chẳng dám tự hào
Nhưng cũng không tặc lưỡi xót xa...

Thành phố chẳng còn vang lên những bản tình ca
Những lối đi chật chội
Nói một lời thương yêu cũng thấy sao bơ i rồ i
Quen gửi tin nhắn mất rồ i
Những icon, những mặt cười
Chẳng cần những cuộc hẹn dưới hàng cây nữa...

Em thôi chờ anh ở cửa
Gã nhà thơ tôi nào cũng say mê m
Rồ i giấ u mình trong tĩnh lặng của đêm
Rồ i thở dài như lời ai điế u
Tuổi trẻ của bọn mình từng mơ những điề u kì diệu
Mà giờ trầ n trụ làm sao...

Những niề m tin mới chớm rấ t xanh xao
Đã trôi theo gió của ngày tháng cũ
Nế u đêm nay không mất ngủ
Anh lại tập viế t tình ca...

Những tháng ngày từng của chúng ta
Giờ đọng giọt niềm vui
Trong tiềm thức ngủ vùi.

Một góc tim người

Chỉ cần được ở lại trong trái tim một người
Dù chẳng cho nhau lời hứa sẽ nắm tay đi đến cuối cuộc đời
Nhưng vẫn có thể mỉm cười
Vì có người ở cạnh...

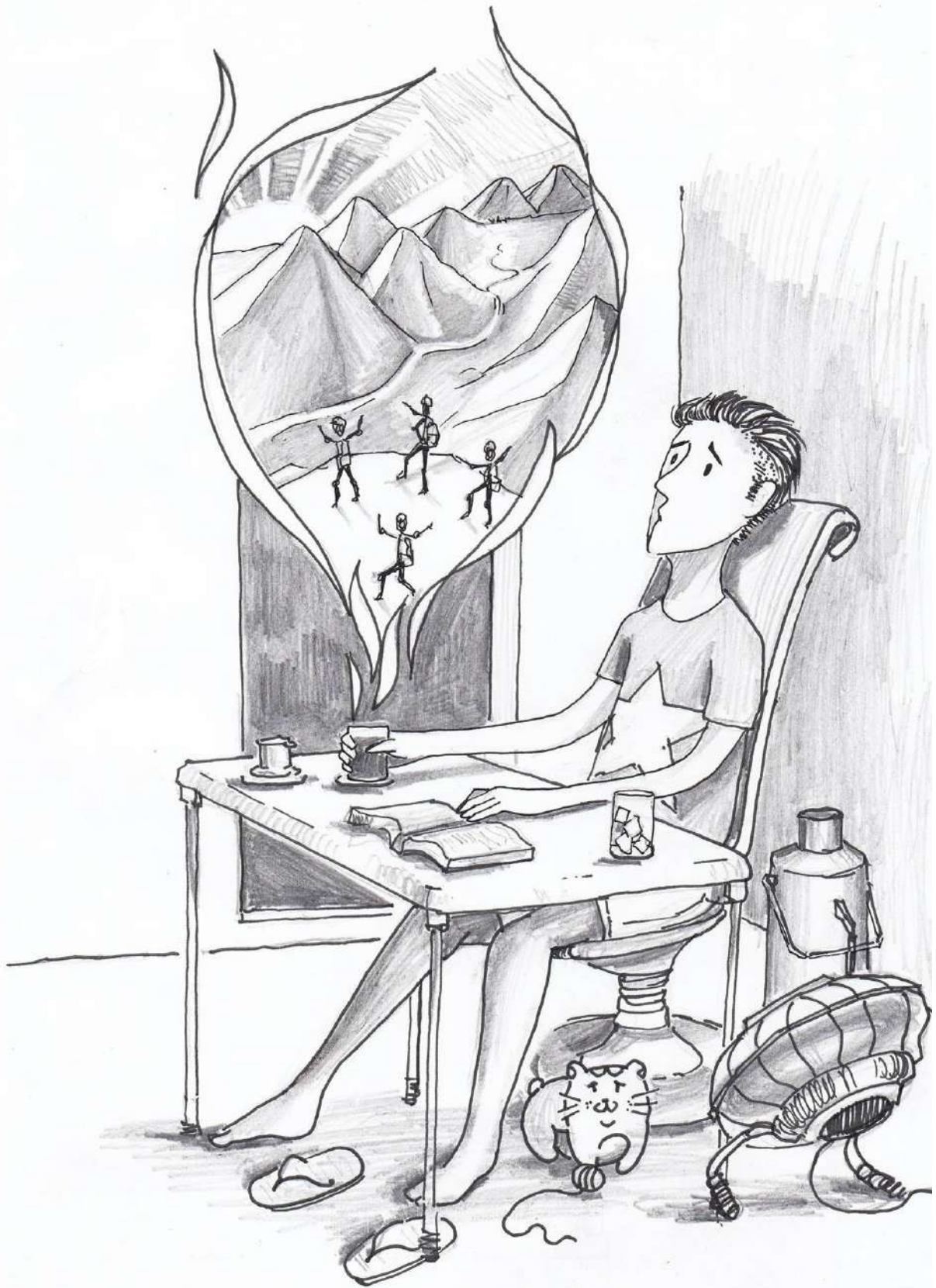
Gió mưa rồi cũng tạnh
Người bước qua những giông bão biển bờ
Những cười, khóc, buồn, vui, mong ngóng, đợi chờ
Như người lữ khách đường xa, qua năm tháng trở về
Không còn gì để mất mát
Người đã quên những nụ hôn rất mau, vài nụ cười nhàn nhạt
Sợ hãi vô cùng những hẹn thề kiểu “mãi mãi về sau”
Người trở về, ôm lấy con đau
Và nghĩ rằng sẽ rất rất lâu, chẳng bao giờ còn đau hơn thế...

Người trở về, mua cho mình chiếc ghế
Pha một ấm café, đọc sách trước hiên nhà
Những dãy núi cao, những cánh rừng già
Những mặt hồ sóng sánh ánh sao, những cảnh quan hùng vĩ
Giấc mơ phiêu lưu lại hồi sinh như thế
Người lại muốn ném mình vào những chuyến đi...

Người sợ hãi tình yêu, như sợ hãi chia li
Xây cho mình bức tường, đắp cao bằng kiêu hãnh
Người sẽ một mình bước qua mùa Đông dù trái tim giá lạnh
Sẽ tự tay đi lựa những món quà
Gửi trao những kẻ thật thà
Và quên những điều lừa dối.

Nhưng... nếu cuộc đời lại tặng thêm cho mình cơ hội
Ta chỉ cần ở lại trong trái tim người
Không mệt mỏi kiếm an nhiên ở xa mãi chân trời
Ta tìm đến tim người, như tìm cho mình một nơi trú ẩn
Giữa tháng ngày sóng đời quanh quẩn
Ta thèm điếu ấu ý biết bao...

Người hãy cứ mơ những ao ước trời cao
Ta chỉ cần một góc tim người là đủ...

Tháng năm

Sau tất cả, tháng năm này ở lại
Cây vẫn xanh, cỏ vẫn mọc ven đê
Cả nỗi buồn của những ngày trẻ dại
Chỉ còn là kí ức xa xôi.

Lời hẹn thề đừng mãi ở đâu môi
Theo gió bay qua một miền điệu vơi
Bàn tay níu, thấy đôi chân chập chới
Ngáp ghé giữa miền nhớ nhớ quên quên.

Bản tình ca giờ không nhớ nổi tên
Vụng về hát sau những ngày bão gió
Âm thầm vang trong những đêm trăng trở
Giấc mơ ngày nào cũng bỏ ra đi.

Trên bãi cát thời gian, rồi sẽ chẳng còn gì
Nụ hôn vụng về rơi giữa miền cổ tích
Chỉ còn bóng người trong màn đêm cô tịch
Mãi miết tìm mình nơi nỗi nhớ nguyên sơ.

Mà tháng năm đâu biết đợi chờ...

Những ngày mưa gió qua đời

Những ngày mưa gió qua rồi
Anh ở lại với mùa Đông lạnh lẽ
Thành phố thở dài trong nhịp đời buồn tẻ
Tháng ngày nhớ nhớ quên quên...

Lẽ nào tình yêu chỉ như một thói quen
Là cái nắm tay buổi chiều tà làm trăm lần cũng chán
Hay là nụ hôn rơi trên đôi môi khô hạn
Không còn tha thiết tìm nhau...

Làm thế nào để tìm lại nỗi đau?
Khi một ngày anh vẫn thấy mình buồn, nhưng không đau đớn nữa
Vẫn biết để đi xa, cần cho mình ngọn lửa
Nhưng tìm kiếm hoài vẫn lạc lối cùng đêm...

Phải tập sống lại từ đầu những ngày chẳng còn em
Những ngày mưa gió qua đời...

Đám cưới

Ngày cưới, của anh và em có bao người, để n đây chúc cho chúng ta, hạnh phúc suốt đời...

— Đỗ Bảo —

Là ngày một người quyết định gắ n bó với một người
Không chỉ là những nụ cười
Mà giờ mình biế t, mình còn sót chia cùng nhau những giọt nước
mắ t
Hạnh phúc là những giọt mật đắ ng cay mà mình từng ngày góp nhặt
Kiên nhẫn, và thương yêu nhau
Là ngày mình quên đi cả những nỗi đau
Chỉ câ n có một người gắ n cạnh.

Là khi chưa gặp nhau, mình từng số ng những ngày cô quạnh
Nhưng luôn ước mơ về một ai đó trong đời
Người sẽ thả p lứa căn bê p mùa Đông, khi mình bãi hoại rã rời
Cho mình mượn bờ vai khi mình mệt mỏi
Người mà chỉ nghĩ để n thôi, mình cũng biế t mình câ n vì họ mà
gắ ng gỏi
Cho những ngày ấm êm...

Là người dịu dàng và sâu lắ ng như đêm
Nhưng sẽ cho mình biế t thêm nhiề u ý nghĩa về cuộc đời mà mình
chưa hề biế t
Sẽ cho mình hay, dù cuộc đời nhiề u điề u chế t tiết
Nhưng cũng câ n số ng cho nhau
Chẳng màng nghĩ để n mai sau
Chỉ sự bình yên là có thật...

Ngày cưới

Là ngày mình cùng đi những bước đầ̀u tiên trên con đường mình
biế́t chẳng toàn là mật ngọt

Là hành trình dững cảm, nhưng mình biế́t là mình không đơn độc

Không phải những ngày tự nhìn bóng mà đi

Là ngày mà chiế́c nhẫn trao nhau giản đơn như một sự khắ́c ghi

Rằ́ng không còn những ngày tháng chênh vênh

Mà bắ́t đầ̀u những ngày nhìn về́ nhau mà số́ng

Và là những ngày nuôi cùng nhau hi vọng

Hạnh phúc là điề̀u gì đó thiêng liêng và cất giấ́u vào tim...

Ngày cưới

Là giây phút thánh đường lặng im

Là tiế́ng nói thiêng liêng: thưa Người, con đờ́ng ý

Là ánh mắ́t nhìn về́ phía nhau mà đờng đầ̀y thương ý

Từ nay, đã ở trong nhau

Trong mọi niếm vui, trong cả những nỗi đau

Trong cả niếm tin về́ người duy nhấ́t mà mình chọn lựa.

Là ngày đầ̀u tiên mà cuộc số́ng mới bắ́t đầ̀u gõ cửa

Là tỉnh dậy cùng nhau sau một giấ́c ngủ dài

Nụ hôn dịu dàng như một sớm mai

Thấ́y bình yên quá đỗi

Là những ngày mình biế́t rằ́ng mình sẽ chẳng bao giờ đánh đời

Dù chỉ trong ý nghĩ thơ ngây

Là ngày mình có nhau rờ́i, và số́ng cuộc đời này

Mình không còn nhiều điề̀u tiế́c nuối.

Ngày cưới

Là khi mình trọn vẹn thuộc về́ một người

Để cùng nhau viế́t mới một cuộc đời...

Xa lạ

Là ngày một người chọn cách bước ra khỏi thế giới của một người
Và người này vẫn gượng mím cười cho tới lúc người kia đi khỏi
Vậy là hết rồi những ngày nhìn về nhau mà sống sao cho không
mệt mỏi

Hết rồi những ngày tự hỏi cuộc tình u buồn này rồi sẽ ra sao...

Như là có người vừa đánh thức mình giữa giấc chiêm bao
Bảo rằng đã đến lúc cho tất cả những mộng mơ này khép lại
Tháng năm cũng qua rồi, đừng đổ lỗi cho cái thời vụng dại
Chỉ là học cách chấp nhận cuộc đời, dù cay đắng vậy thôi...

Là ngày một người chọn đi tìm những ảo vọng xa xôi
Nuôi lại ước mơ của ngày tóc còn xanh và nụ cười còn trong trẻo
Nuôi lại ước mơ bàn chân còn muốt rong chơi khắp phố nẻo
Thỏa khao khát tự do rồi mới lại quay về...

Là chọn nuôi một tình yêu chẳng ràng buộc bởi những hẹn thề
Cạnh bên nhau khi cần, xa rời khi tình cạn
Cũng chẳng cần lời hứa sau chia tay chúng mình nên là bạn
Cứ là những người xa lạ lúc chưa yêu...

Là một ngày câu từ vốn chỉ có bao nhiêu
Cũng đã phải dốc cạn lòng nói một lần cho hết
Bức tranh hạnh phúc mà mình từng thêu dệt
Một mô-i lửa, tàn tro xin lại thả về trời...

Là một ngày như chưa hề quen nhau ở giữa cuộc đời
Và lướt qua nhau lạnh ngắt cả tiếng cười...

Những vì sao đơn cô

Chúng ta từng nhắ c với nhau
Mỗi cuộc đời đê`u gắ n liê`n với một vì sao chiế`u mệnh
Không phải là những tinh thể cô đơn lạc trong vòng quay vô định
Số` phận của chúng ta gắ n với bầ`u trời...

Chúng ta thầ`m biế`t ơn ngày được gặp nhau ở giữa cuộc đời
Cũng là kế`t thúc chuyế`n hành trình của con tim đi lạc
Để lại đầ`ng sau tàn dư của những lầ`n bội bạc
Lại tha thiế`t đặt trọn trái tim vào tay của một người...

Mình chẳng còn trẻ đầ`u để mà gắ`ng gượng cười
Gắ`ng gượng yêu, gắ`ng gượng quên cho qua ngày tháng tận
Cầ`n hạnh phúc cầ`n thương yêu sau rấ`t nhiề`u lậ`n đậ`n
Bình yên là nỗi khát khao, chẳng mơ ước xa vời...

Nhưng mình cũng có thể chỉ là vì sao xa xôi
Cùng chung một bầ`u trời, nhưng chẳng khi nào gầ`n cạnh
Giấ`c mơ vừa rơi ra từ mùa Đông giá lạnh
Có thể sẽ qua nhanh như đố`m lửa chóng tàn...

Chẳng nên nghĩ ngợi nhiề`u để rồ`i lại hoang mang
Coi như mình tấ`t tay cho ván bài yêu được đặt cược bằ`ng rấ`t
nhiề`u chân thật
Có khi mình cười, hoặc khóc rồ`ng mấ`t tấ`t
Nhưng mình đã hế`t lòng, thờ dài cái, rồ`i thôi...

Thương là thương những vì sao đơn cô
Chẳng thể tìm thấ`y nhau giữa rộng lớn bầ`u trời...

Người đi lạc

Người thức dậy, thây lòng trống rỗng
Qua đi rồi những tháng ngày hi vọng
Quên cả những bài tình ca
Những tháng ngày từng của chúng ta.

Người lại mang niềm tin phơi trước sân nhà
Thăm mong có nắng
Những gì bên lâu là những gì thăm lặng
Chẳng đến vội đi mau.

Người từng phân vân đặt vé chuyến tàu
Chẳng chọn nôi cho mình ga cuối
Hay là cứ bước lên và lòng thôi chờ đợi
Sân ga nào cũng chạm bóng bình minh.

Người từng mơ đi hết một chuyện tình
Để rồi mất kết
Người sống những ngày chỉ toàn là mỗi một
Muốn dứt ra nhưng lại sợ đau.

Người có những ngày chẳng biết đi đâu
Triền miên qua cơn mơ này tới cơn mơ khác
Người hoang hoải để rồi người đi lạc
Trong những miền ảo vọng xa xôi.

Ta thương người, thương người lắm, trời ơi...

Đấng

Khi ta biế t có một người rô`i sẽ đi qua cuộc đời giản đơn như thê`
Khi ta biế t chỉ một cái nắ m tay thôi cũng là không thể
Khi câu chuyện kể về` nàng công chúa đã trôi vào những ngày xanh
Và gã tiê`u phu cô đơn chẳng dết nỗi cho mình một giấ c mộng
lành...

Khi ta hiểu vòng tay mình không đủ chặt
Để giữ người lại bên dù từng có chung nhau một nụ hôn dài
Người sẽ đi, sẽ đi, đi mãi
Vì trái tim người nào của riêng ai...

Chẳng đủ cho nhau qua những tháng ngày dài
Ta chẳng giữ người lại cho riêng mình được
Rô`i một sớm nào người cũng sẽ chọn cho mình câ t bước
Đi về` một miê`n xa vắ ng không nhau...

Người có biế t trái tim lạnh lùng của ta cũng biế t đau
Khi lời hứa dài lâu là thứ duy nhấ t ta không trao người được
Chẳng lựa chọn nào trong đời dễ dàng như ao ước
Nên vẫn phải lặ ng nhìn người khuấ t bóng ra đi...

Dù trái tim ta chỉ muố n hết rắ`ng đừng đi
Chỉ câ`n dưới bầ`u trời này, người có ở nơi đầ u ta cũng luôn tìm
thấ y
Dù có lạc mắ t nhau trong biển đời xô đẩ y
Ta vẫn sẽ tìm theo những lô`i có hương người...

Là một ngày người rơi một nụ cười
Như chìm vào trong biển khổ mênh mông ta suốt đời ngụp lặn
Ước mong vậy thôi, chẳng có gì nhiều nhận
Nhặt lại nụ cười lấp lánh năm xưa...

Đêm rất dài, người đã ngủ ngoan chưa?
Ta vẫn thức, hát ru người khe khẽ
Dù biết nếu lãng quên nhau rồi hẳn cuộc đời buồn tẻ
Nhưng vẫn tìm kiếm mình trong hi vọng đâu đâu...

Rằng người sẽ ở đây thôi và chẳng đi đâu
Trong tình yêu ta âm thầm trao
Chỉ có việc bên nhau là không thể...

Mộng

Mộng chưa dứt thì chuông dài đã đổ
Những trâm luân chưa kịp tỏ kiếp người
Đưa tay với những bóng hình diệu vợi
Bóng đổ dài trên cội đá xa xôi.

Đôi mắt buồn mênh mang tựa biển khơi
Có thâu hiểu được tháng ngày vất vả
Bàn tay ấm trên lối về gió xóa
Hờ hững buông, xa lạ giữa nghìn trùng.

Giấc mơ có đâu đi đến tận cùng
Người tình mộng cô đơn cùng tịch đạ
Sao xung quanh chỉ toàn im lặng quá
Một nỗi buồn lan tỏa giữa thình không.

Lời sau cuối cũng là lời từ tạ
Đã từng đau nên vất vả trăm lần
Đành đoạn dứt giữa màn đời đóng khép
Xem như là mơ một giấc phù vân.

Vô cảm

Họ ngò`i ở phía chân trời
Mộng những đường bay xa lạ
Những đường bay chẳng có tôi.

Họ ngò`i ở phía biển khơi
Mơ những đại dương sóng vỗ
Những đại dương không có tôi.

Trái tim khờ khạo của tôi
Từng một lâ`n đem tặng họ
Cả những buồ`n thương đau khổ
Họ từng đụng đé`n
Rồ`i quên.

Một ngày chẳng gọi được tên
Tôi chọn cách rời xa họ.

Không phải vì tôi sợ khổ
Tôi chỉ sợ những ân câ`n
Chỉ như muô`i đem bỏ bể
Dã tràng xe cát biển Đông.

Mùa cũ

Giấc ngủ vùi mùa cũ
Tựa như đã trăm năm
Chợt một hôm tỉnh giấc
Giữa núi đồi lạnh căm.

Đàn ai buông dây ngân
Bên thánng ngày trẻ dại
Dòng sông thì lững lờ
Dòng đời trôi xa mãi.

Bên niềm đau khổ cỏi
Có gọi kịp chuyê n đò
Chỉ thương người ở lại
Buông xuôi một câu hò.

Giọng buồn da diết mãi
Chẳng đưa nổi người về
Tay buồn tay níu giữ
Những muôn mắ n sơn Khê.

Khu vườn mùa Hạ

Cây khắ p ngả đã lên màu lá mới
Chim reo ca kiêu hãnh gọi sang mùa
Tiế ng ve râm rạn những vòm me phồ thị
Bay cả vào xao động giấ c mơ trưa...

Những hình hài yêu đấ u tự ngàn xưa
Giờ xa lạ trong khu vườn mùa Hạ
Một trời thương tưởng mờ đi trắ ng xóa
Con mưa rào chẳng đế n kịp bình minh.

Ừ, biế t đâu, người ta vẫn thương mình
Quên chưa nói, trong lá thư gửi vội
Quên chưa in hắ n vào trong bô i rô i
Nên lại trách cuộc đời sao lắ m sự đùa trêu...

Trong khu vườn, mảnh tường cũ xanh rêu
Người khác xưa rô i, cả nỗi buồ n cũng khác
Yêu thương ngày nào chỉ như lâ n nhằ m lạc
Tàn giấ c mơ rô i, tan cả những tin yêu...

Mà trái tim ta còn muồ n nói bao điề u...

Chuyện phố (2)

Phố thì đông, bàn tay người thì nhỏ
Nếu một ngày lạc giữa triệu con người
Em sẽ gọi anh bao lâu nơi phố lớn
Đợi nhau chỗ nào, yêu dấu của em ơi?

Phố thì đông, bàn tay người thì lạnh
Giấc mơ đêm qua em bỗng chợt giật mình
Tiếng gọi thiết tha chìm vào đêm vắng
Chỉ nhận về toàn những lặng thinh...

Phố kể em nghe về những cuộc tình
Về những thương yêu ngây ngô như trẻ nhỏ
Con đường mình qua nếu chỉ toàn bão gió
Biết bao giờ màu mắt lại trong xanh...

Phố dù đông, có em và có anh
Lặng lẽ đi về phía một ngày đang tắt
Nắng chiều rơi vào trong đáy mắt
Anh còn tìm gì ở phía những xôn xao?

Rồi em cũng đi qua ngày tháng lao đao
Dù khóe mắt vẫn cay
Em biết
Đời chẳng còn thương yêu lúc mắt dần tha thiết
Khi một bàn tay, thôi nắm một bàn tay...

Phố mênh mang buồn như sau một cơn say...

Miền kí ức

Tôi kể người nghe chuyện phở một mùa hoa
Trắng cả tháng Tư như một miền cổ tích
Tiếng ve đầu mùa giữa vòm cây tĩnh mịch
Như xuyên sao vậy gọi mùa Hè...

Tôi kể người nghe về những vòm me
Tuổi học trò, bao nhiêu là hoài niệm
Trang giấy ngày xưa, bài thơ tình giấy u diêm
Chẳng kịp trao tay, giữ lại ghen ngào...

Tôi kể người nghe về những trận mưa rào
Uớt tuổi hoa niên, buổi chia tay năm ấy
Vẫn thà trách sao mình khờ đến vậy
Hồi ấy, người ta, cũng đã mỉm cười...

Tôi sẽ kể về sau những câu chuyện cuộc đời
Qua tháng năm, chẳng ai thơ đại mãi
Không có chuyến tàu đưa mình quay trở lại
Kỉ niệm chỉ là hồi ức chẳng quên tên...

Tôi sẽ kể người nghe về kí ức bình yên...

Chuyến xe đêm

Anh trở về vội vã chuyến xe đêm
Không muốn lạc mất em thêm một lần nào nữa
Ngã tư ướt mưa, ánh đèn qua ô cửa
Mắt phố nhập nhòa như kí ức mờ xa.

Những ánh mắt nào buồn từng của chúng ta?
Ngày tháng đi qua
Những giá trị đã p nên bởi toàn là ảo vọng
Từng có những ngày bọn mình khao khát sống
Khao khát yêu thương, khao khát nắm tay nhau
Không thấy cuộc đời chỉ toàn những nỗi đau
Đã có rất nhiều lần mình nghĩ về hạnh phúc.

Nhưng có những điều vẫn khiến anh thất vọng
Mình là ai ở giữa cuộc đời này?
Làm thế nào để thôi buồn sau những cơn say?
Làm thế nào để tin cây táo vẫn nở hoa
Khi những điều xấu xa nhan nhản?
Làm thế nào để mình luôn bình thản
Dịu dàng với chính mình trong cả cơn đau?
Làm thế nào để dù trước hay sau
Mình vẫn chung hướng nhìn giữa biển đời rộng lớn?

Đôi khi anh muốn quên đi để bắt đầu chạy trốn
Cuộc đời buồn, và nhỏ hẹp lắm em
Có khi đời mình như một chuyến xe đêm
Vội vã rời thành phố
Xa dần xa những nhớ

Mơ một chân trời có bóng bình minh.
Bỏ lại đấng sau vụn vỡ của cuộc tình
Tập lại cách yêu thương mình trước hết.

Nhưng như thế, nghĩa là anh cũng chết
Chết dần mòn trong nỗi cô đơn
Thà sống những ngày khan hiếm bình yên
Còn hơn thức dậy một buổi sáng không có em bên cạnh
Chỉ cần chung một niềm tin gió mưa rồi cũng tạnh
Chung một nỗi buồn, chung cả những riêng mang
Rồi bọn mình sẽ gieo lại niềm tin trên mảnh đất hoang
Như gieo vào lòng nhau bao nhiêu là hi vọng
Mình biết cuộc đời chẳng được dệt nên bởi vô vàn giấc mộng
Nhưng có thể từ chính nơi này
Mình sẽ lại cùng mơ...

Anh trở về vội vã chuyến xe đêm
Không muốn lạc mất em thêm một lần nào nữa...

Tình yêu là một thói quen

Một hôm, người hỏi tôi rằng
Mình đã yêu nhau chưa nhỉ?
Tôi ngần người ra suy nghĩ
Trả lời bằng sự lặng im...

Một hôm, tỉnh giấc giữa đêm
Người nói người mơ thật lạ
“Tụi mình đột nhiên xa quá
Lạc nhau ở giữa cánh đồng...”

Rồi qua đi thời đại nông
Qua cả tháng ngày huyên náo
Kỉ niệm chỉ còn hư ảo
Những điều nhớ nhớ quên quên.

Một ngày chẳng nhớ nổi tên
Người nhìn tôi buồn không nói
Tôi thờ ơ không muốn hỏi
Cứ nghĩ đây là bình yên...

Mà không biết là rạn vỡ
Tình yêu chỉ như thói quen...

Như một vạt mưa

Anh trở về giữa thành phố lặng câm
Những cơn mưa đêm rì rầm
Thở than hoài quá khứ
Điều dịu dàng cuối cùng đã lẩn trốn đi đâu từ những đêm không
ngủ
Nhạt nhòa như một vạt mưa.

Không biết giờ này em đã ngủ chưa
Đời chật chội có làm em mệt mỏi?
Những buồn thương có khiến em lạc lối
Trên quãng đường tìm kiếm an nhiên?

Anh từng nói với em chẳng có chuyện thần tiên
Tháng ngày đi qua, chỉ cuộc đời là thực
Tính thiệt hơn làm gì, toàn mua về buồn bực
Bình thản tập yêu lấy chính bản thân mình.

Nên cũng đừng vì đau mà hận một cuộc tình
Có thể sau thời gian, mọi thứ đều qua đi êm ả
Chỉ cần mình bỏ lại sau tất cả
Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua.

Ở một nơi nào xa thật là xa
Anh bật lại ngọn đèn, châm cho mình điếu thuốc
Nhìn bóng mình trong gương, chẳng thể nào cười được
Nghe hư hao, rồi lòng cũng dần mòn.

Từ vạt mưa ngày nào, rót xuống một nụ hôn
Với bạn mình, tất cả đều đã cũ...

(Như chiếc áo sòn vai giờ chỉ treo trong tủ
Muôn bỏ đi rồi, tiếc gì đó, lại thôi...)

Ở lại phía chân trời

Em đi tìm gì mùa Đông
Phía những cánh đò`ng trơ trụi
Bóng dáng thảng năm lâ`m lụi
Đổ dài trên bóng cuộc đời...

Anh đi tìm gì chân trời
Trong khoảng mênh mông xa lạ
Bước chân trên đường vội vã
Nhưng nào có thấ`y được đâu...

Bọn mình từng kiế`m tìm nhau
Giữa những tháng ngày trẻ tuổi
Giữa những tin yêu bô`i rồ`i
Bọn bê`nhiê`u nỗi riêng mang.

Hạt gieo trên mảnh đấ`t hoang
Niê`m tin nảy thành hoa trái
Nhưng qua rồ`i thời vụng dại
Còn lại gì giữa chúng ta?

Anh không còn đi về` phía những miê`n xa
Em cùng mùa Đông ở lại mãi chân trời.

Mùa Đông sẽ qua

Anh lặng im trong căn phòng nhỏ
Nghe cơn gió đêm gọi cửa
Đọc tiểu thuyết xưa
Người đàn bà di gan đầu trần đi dưới cơn mưa
Chẳng tiếc nuối gì tuổi trẻ...
Đoạn văn đẹp như một lời tiếc rẻ...
Giá như...

Đoạn đường mình qua đâu lắm những giấc mơ?
Có sao nhiều lỗi đi vẫn chỉ là ảo ảnh
Đường thì xa, sương đêm buông thì lạnh
Đã bao giờ cần được ủ ấm bàn tay?

Anh nghĩ mình phải cùng nhau tha thiết tháng ngày này
Mùa Đông, em đan khăn áo mới
Anh bình thản nhìn em, và chờ đợi
Màu của bình yên trên những ngón tay đan...

Ngồi kể cùng nhau vài chuyện cũ lan man
Những người bạn, đã chung mình tuổi trẻ
Những hàng cây, hóa thành câu chuyện kể
Và nụ hôn nóng rẫy say mê...

Thôi đừng tự ru mình bằng nỗi nhớ lê thê
Anh vẫn tự nhắc mình như vậy
Bản thảo trên bàn, nhớ viết cho xong đây
Chai rượu trên bàn, nhớ gọi bạn ghé qua

Mua về vài đĩa nhạc cũ
Nghe họa mi hát tình ca...

Anh vẫn biết mùa Đông cũng sẽ qua
Vậy mà nhiều đêm vẫn ngồi ngắm hiên nhà..

Từ tạ

Lời sau cuối cũng là lời từ tạ
Đã từng đau nên vấp và trẫm lằn
Đành đoạn đứt giữa màn đời đóng khép
Xem như là mơ một giấc phù vân.

Chia đôi

Chỉ như chớp mắt thôi mà
Thêm lời từ tạ là ta xa người.
Con đường năm ấy mưa rơi
Chiếc ô chẳng đủ che đời nhau khô.

Người đi nuôi mộng cơ đồ`
Kẻ về` quì trước nấc mộ` thanh xuân.
Ai can qua những trâm luân
Hẳn từng ghi tạc đôi lãn thương nhau.
Ai từng mơ chuyện mai sau
Chắc chưa quên những đón đầu tận cùng.

Như là một cuộc đời chung
Một hôm, đường bỗng lạnh lùng chia đôi.

Chờ đợi

Cũng có thể vì người ham đi miết
Đường trần gian chưa ngoảnh lại đôi lần
Nên không biết rằng có người chờ đợi
Từng đôi lần khóc ướt cả mùa Xuân...

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kauri Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1). Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

- (1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.
- (1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.
- (2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.
- (3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.
- (4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.
- (1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.
- (1). Cotton: bông.
- (2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.
- (3). Đồng thau: đồng pha thiếc.
- (4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.
- (5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.
- (6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.
- (7). The Platium News: Tin tức Bạch kim.
- (8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
- (9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
- (1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vừng và một số gia vị khác.
- (2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
- (3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
- (1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
- (2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
- (3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.

- (1). Spa: thẩm mỹ viện.
 - (2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
 - (3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
 - (4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
- (1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
 - (2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
- (1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
 - (2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.
 - (3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
- (1). I love you! : Anh yêu em!
 - (2). Download: tải xuống từ Internet.
- (1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
 - (2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
- (1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
 - (2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
 - (3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
 - (4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
- (1). Observer: người quan sát.
 - (2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vợ balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.
2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.
3. Na-dạt: Quay lại.
4. Xanh: Từ lóng chỉ đô la Mỹ.
5. Đỏ: Từ lóng chỉ vàng.
6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt
7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ
8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.